

خَيْرُ مَرْثِيَاتٍ لِلرَّسُولِ

No "Risale-i Nur" darbu krājuma

SLIMĪBAS VIEDUMS

Autors:

**Bediuzzaman
Said Nursi**

Nosaukums oriģinālā / Orijinal Eser ve Metin:

**Risale-i Nur Külliyyatından
Hastalar Risalesi
Bedüzzaman Said Nursî**

Envâr Neşriyat, 2018, Stambula (İstanbul)

Turcijas Reliģisko lietu pārvalde (T.C. Diyanet İşleri Başkanlığı),
2017, Stambula (İstanbul)

Tercüme Dili:

Letonca

Izdevēja nosaukums: **Rišats Kazakbajevs**

Izdevuma nosaukums: **Slimības Viedums**

Tulkojums / Mūtercim: **İbrahim Nurullah**

Koriģētāji / Tashih: **Ishaq al-Latfiy, Jēkabs Vērdiņš**

Printed in Latvia

© Copyright - 2021

Otrais Izdevums

ISBN: 978-9934-23-299-2

Visos interesējošos jautājumos var vērsties:

www.risale.lv (Latviešu)

www.risaleenglish.com (Angļu)

www.ru-nur.com (Krievu)

www.ru.nurrehberi.com

www.hizmetvakfi.com.tr (Turku)

Esam pateicīgi, ka Allāhs ir ļāvis izdot šo pirmo izdevumu latviešu valodā. Brošūras beigās ir pieejama skaidrojošā vārdnīca. Pilnu priekšstatu var gūt, lasot oriģinālu. Kļūdu un neprecizitāšu gadījumos, informējiet mūs:

info@ru-nur.com

Lūdzam pieminēt mūs savās lūgšanās!

No "Risale-i Nur" darbu krājuma

SLIMĪBAS VIEDUMS

Autors:

**Badīuzzamāns
Saīds Nursi**

Divdesmit Piektais Starojums

DIVDESMIT PIECAS ZĀLES

**Šī brošūra uzrakstīta kā ārst-
niecības līdzeklis, mierinājums,
garīgā recepte, kā arī vizīte pie
slimnieka un novēlējums viņam
ātrāk izvesēties..**

Atgādinājums un atvainošanās

*Šī garīgā recepte uzrakstīta ļoti īsā laikā (Piezīme). Uzmanīgas lasīšanas un pārbau-
des laika trūkuma dēļ, šī brošūra, atšķirībā
no citām, tikai reizi tika raiti izlasīta, tas
ir, tā palika melnraksta variantā. Lai ar
labošanu nebojātu dabiskā veidā uz sirdi
atnākušās domas, mēs nolēmām, ka ne-
vajag veikt atkārtotu pārbaudi. Lūdzam
lasītājus, īpaši, sirgstošos, nedusmoties
par kādiem neglītiem izteicieniem vai
smagiem vārdiem un izteiksmi. Lai piemin
mani savās lūgšanās.*

Piezīme: Šī brošūra tika uzrakstīta četrus ar pusi
stundu laikā.

Ruštu, Re'fet, Husrev, Said.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ
 رَاجِعُونَ ❀ وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ ❀
 وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ⁽¹⁾

Šajā starojumā mēs īsumā izklāstām
 “Divdesmit piecas zāles”, kas var dot
 labumu un kļūt par īstu mierinājumu
 nelaimīgiem un slimajiem, kas veido
 cilvēces desmito daļu.

PIRMĀS ZĀLES

Ak, nelaimīgais slimībai pakļautais cilvēk! Ne-uztraucies un paciet. Tava kaite tev nav slimība, bet ir savdabīgas zāles. Jo dzīve ir kapitāls, ko pakāpeniski izmanto. Ja nebūs tās augļu, tā paies tukši. Turklāt, ja dzīve rit mierā un bezrūpībā, tā pāiet ļoti ātri. Slimība piešķir tavam dzīves kapitālam lielus labumus un kavē ātru dzīves tecējumu, notur to un pagarina, lai aizietu pēc tam, kad nesīs savus augļus. Tādējādi, norādot uz dzīves pagarināšanu slimības dēļ, šī labi zināmā paruna saka: ***“Grūtību laiks velkas ilgi, prieka laiks ir īslaicīgs”***.

OTRĀS ZĀLES

Ak, nepacietīgais slimniek! Pacieties, drīzāk, pateicies Visaugstākajam. Tava slimība var vērst dzīves minūtes Visaugstākā pielūgšanas stundās. Jo pastāv divi pielūgšanas veidi: viens no tiem - iedibinātā pielūgšana – tas ir, tādi ***zināmi pielūgšanas rituāli kā namāzs, lūgšana*** un tā tālāk. Cits veids - neiedibināta pielūgšana: ***bēdai***

pakļautais cilvēks caur slimībām un grūtībām jūt savu bezpalīdzību un vājumu, lūdz palīgā savu Žēlsirdīgo Radītāju, tādējādi izpelnoties tīru, patiesu, garīgu pielūgsmi.

Jā, ir ticama leģenda, ka slimībā pavadītu dzīves laiku ticīgam cilvēkam (ar noteikumu, ka viņš nesūdzas par Allāhu) uzskata par pielūgsmi. Dažu pacietīgu un Radītājam pateicīgu cilvēku slimības minūte pārvēršas veselā pielūgsmes stundā, un dažu ideālu cilvēku minūte - pat veselā Radītāja pielūgsmes dienā, ko vēsta ticama leģenda un patiesi atklājumi. Pateicies un nesūdzies Visaugstākajam par slimību, kas pārvērš tavas dzīves minūti tūkstoš minūtēs, piešķirot tev garu dzīvi.

TREŠĀS ZĀLES

Ak, neizturīgais slimniek! Par to, ka cilvēks nav nācis pasaulē prieka un baudu dēļ, liecina šajā pasaulē ieradušos nepārtraukta aiziešana un jauno novecošana, un pastāvīga bojāeja un šķiršanās. Turklāt cilvēks, būdams vispilnīgākais, visaugstākais starp dzīvajām radībām, un

ar visbagātākajām spējām, un pat būdams visu dzīvo radību noteicēja stāvoklī, domu dēļ par pagājušiem priekiem un priekšā stāvošām grūtībām dzīvo tikai nemierīgu, skumju dzīvi, paliekot viszemākajā līmenī salīdzinājumā ar citām dzīvām radībām. Tātad cilvēks nav ieradies šajā pasaulē tikai tādēļ, lai skaisti dzīvotu un pavadītu savu dzīvi pārticībā un baudās, bet cilvēks ar lielu kapitālu rokās, lai tirgotos, lai strādātu šeit kādas mūžīgas, pastāvīgas dzīves laimes dēļ. Ja nebūs slimību, veselība novedīs pie bezrūpības, parādīs šo pasauli kā brīnišķīgu, liks aizmirst par Viņpasauli, negribēs atcerēties par nāvi, kapu, liks tukši tērēt dzīves kapitālu izklaidei un priekam. Taču slimība uzreiz atver acis, saka cilvēkam un viņa ķermenim: ***“Tu neesi nemirstīgs un nepieideri pats sev, tev ir uzdevums. Atstāj savu lepnumu, padomā par savu Radītāju, zini, ka aiziesi kapā, un esi tam gatavs”.***

Tad, lūk, no šī viedokļa, slimība ir patiens padomdevējs un brīdinošs audzinātājs. Nevajadzētu sūdzēties par to bet šajā sakarā tai pateikties. Taču, ja tā izrādīsies ļoti stipra, Visaugstākajam jālūdz pacietība...

CETURTĀS ZĀLES

Ak, slimniek, kas sūdzas! Tavas tiesības - nevis sūdzības, bet pateicība un pacietība. Jo tavs ķermenis, instrumenti un orgāni nav tavs īpašums. Tu tos neuztaisīji, neiegādājies kādā darbnīcā. Tātad tas pieder Citam. To Saimnieks rīkojas ar savu īpašumu tādējādi, kā tīk Viņa Gribai.

Kā izklāstīts *Divdesmit sestajā Vārdā*, piemēram, ļoti bagāts un prasmīgs meistars, lai parādītu savu lielisko mākslu un savas vērtīgās bagātības, izmantojot kādu nabadzīgu cilvēku modeļa lomā, par noteiktu maksu un tikai uz vienu stundu apgērbs dārglietām izrotātā un ārkārtīgi meistarīgi šūtā apgērbā. Viņš strādās ar šo cilvēku un liks tam ieņemt dažādus stāvokļus. Lai parādītu savas apbrīnojamās mākslas daudzveidību, tas mainīs šo apgērbu, nogriezīs, saīsinaīs, pagarinās to. Un, ja šis nožēlojamais cilvēks, kura darbs tiek apmaksāts, pateiks šim meistaram: "Tu apgrūtini mani... Nogurdini, liekot ieņemt to vai citu stāvokli... Bojā manu skaistumu, saīsinot šo apgērbu, kas man piestāv," - vai viņam būs taisnība? Vai viņš var pateikt meistaram: "Tu rīkojies cietsirdīgi, netaisnīgi?"

Tad, lūk, ak, saslimušais cilvēk! Līdzīgi kā šajā piemērā, Varenais Radītājs ir ietērpis tevi miesiskā apgērbā, izrotātā tādām gaišām jūtām kā acis, ausis, apziņa, sirds. Un, lai parādītu savu Lielisko Vārdu izpausmes, Viņš pakļauj tevi dažādām situācijām un maina tavu stāvokli. Līdzīgi tam kā pie bada sajūtas tu uzzini Viņa Vārdu **Ar-Razzāk** (Barotājs), tādējādi ar savas slimības palīdzību uzzini arī Viņa Vārdu **aš-Šāfī** (Izdziernošais). Tāpēc ka slimības, grūtības parāda dažu Viņa Vārdu izpausmes, tajos slēpjas Vieduma starojums un Žēlsirdības stari, un šajos staros slēpjas daudz kas brīnišķīgs. Ja atvērsies aizsegs, aiz briesmīgās un atbaidošās slimības atradīsi patīkamu, brīnišķīgu jēgu...

PIEKTĀS ZĀLES

Ak, slimībai pakļautais cilvēk! Mūsu laikā savā pieredzē es pārliecinājos, ka dažiem slimība ir kāda Dievišķa Žēlsirdība, kāda Dievišķa dāvana. Šo astoņu-deviņu gadu laikā savas slimības sakarā ar mani satikās daži jauni cilvēki, lai es (lai gan es arī neesmu tā cienīgs) palūdu

Visaugstākajam viņu izdziedināšanos. Es pievērsu uzmanību tam, ka jebkurš slimš jauns cilvēks, kuru es redzēju, salīdzinājumā ar citiem jauniešiem sāk domāt par Viņpasauli. Nav jaunības reibuma. Kaut kādā mērā viņš tiek valā no bezrūpībā slēptajām dzīvnieciskām kaislībām. Un es, pievērsot tam uzmanību, atgādināju viņiem, ka viņu slimības, ko viņi var paciest, ir kāda Dievišķa Žēlsirdība. Es teicu viņiem: “Mans draugs, es neesmu pret tavu slimību. Tā man neizraisa līdzjūtību, no kuras man kļūtu tevis žēl un es lūgtu Radītājam tavu izdziedināšanos. Centies paciest līdz tam laikam, kamēr slimība pilnībā neatmodinās tevi, un pēc tam, kad slimība paveiks savu uzdevumu, Žēlsirdīgais Radītājs, in šā Allāh, dos tev izdziedināšanos”. Un vēl, es teicu viņiem: “Daļa tavu vienaudžu veselības dēļ ieslīgstot bezrūpībā, pametot namāzu, nedomājot par nāvi un aizmirstot Radītāju, ar šķietamām un ātri pārejošām pasaulīgās dzīves baudām nodara kaitējumu savai bezgalīgi mūžīgajai dzīvei, un pat sagrauj to. Taču tu, pateicoties savai slimībai redzi kapu – vietu, kur tu noteikti nokļūsi, un citas mūžīgās vietas, kas atrodas aiz tā,

un darbojies saskaņā ar to. Tāpēc, slimība tev ir veselība, un veselība daļai tavu vienaudžu ir slimība...”

SESTĀS ZĀLES

Ak, slimais cilvēk, kas sūdzas par ciešanām! Lūdzu tevi padomāt par pagājušo dzīvi un atcerēties tajā bijušās laimīgās, bezrūpīgās dienas, kā arī to laiku, kur bija smagums un skumjas. Neapšaubāmi, tava sirds vai mēle teiks: “Lai slavēts Allāhs! (*Al-Hamdu liļļāh*)”, vai arī: “Ak, cik žēl!”. Pievērs uzmanību tam, ka atmiņas par pagājušām nelaimēm un grūtībām, kuras kādreiz skāra tevi, tagad dod tev garīgu prieku, un tava sirds saka: “Lai slavēts Allāhs!”. Jo smaguma un skumju aiziešana ir prieks. Aizejot tie smagumi un skumjas atstāj dvēselē kādu līksmi, kas, atceroties par to, izlaužas uz āru, piepildot dvēseli un atgādinot par pateicības jūtām. Taču tās, kas liek tev teikt: “Ak, cik žēl!”, ir pagātnes baudas un bezrūpīgi stāvokļi, kas aizejot atstāj tavā dvēselē kādas pastāvīgas skumjas, kas, atceroties par šiem laikiem, atkal izlaužas uz āru, izplūstot nožēlā un ilgās.

Jo neatļautas (pēc Dieva likumiem) baudas diena, reizēm liek veselu gadu ciest garīgas ciešanas, un kā pagaidu, vienas slimības dienas radītas ciešanas slēpj sevī daudz garīgas baudas dienu atlīdzību un šīs slimības aiziešana ir garīga bauda par atbrīvošanos no tās, padomā par šīs tavas pagaidu slimības rezultātu, tajā slēptajā atlīdzībā, saki: “Un tas paies, ak, Radītāj!”, un sūdzību vietā pateicies Radītājam.

SESTĀS ZĀLES (Piezīme)

Ak, mans draugs, kas cieš no slimības, domājot par pasaulīgās dzīves priekiem! Ja šī pasaule būtu pastāvīga, ja mūsu ceļā nebūtu nāves, ja nepūstu šķiršanos un zaudējumu vēji, ja nākotnē, kas slēpj sevī grūtības un vētras, nebūtu garīgu ziemu, tad es kopā ar tevi nožēlotu par tavu stāvokli. Tā kā šī pasaule reiz pateiks mums: “Nāc uz izeju!”, un aizvērs ausis mūsu vaimanām, tad kamēr tā nav izdzinusi mūs, slimībām

Piezīme: Jo šis Starojums dabiskā veidā ienāca sirdī, sestajā pakāpē tika parakstītas divas zāles. Lai nebojātu to dabiskumu, mēs atstājām, kā ir. Nesākām mainīt, domājot par to, ka varbūt tajā ir kāds noslēpums.

brīdinot mūs, mums jāatsakās no mīlestības pret to, un, kamēr tā nav atstājusi mūs, mums jācenšas ar sirdi atbrīvoties no tās... Jā, slimība atgādinot mums šo nozīmi, saka: “Tavs ķermenis nav no akmens un tērauda, bet veidots no dažādām vielām, kas pastāvīgi ir gatavas sairt. Atstāj savu lepnumu, saproti savu bezspēcību, iepazīsti savu Radītāju, visa Valdītāju. Zini savu uzdevumu un to, kāpēc tu atnāci uz šo pasauli”, – tava sirds slēptā veidā brīdina tevi par to.

Un ciktāl pasaules prieki, baudas ir īslaicīgas (un, īpaši, ja tie nav atļauti, tie ir arī īslaicīgi, un pilni sarūgtinājumu un grēku), tad neraudi slimības dēļ, ka tu zaudēji šos priekus, bet tieši otrādi, domā par garīgu pielūgšanu un atlīdzību, kas slēpjas tajā un centies gūt baudu.

SEPTĪTĀS ZĀLES

Ak, savas veselības prieku zaudējušais cilvēk! Tava slimība nebojā Visaugstākā dāvētās veselības prieku, bet tieši pretēji, ļauj izjust šo prieku, pavairo to. Ja kaut kam ir ilgums, tas zaudē savu iedarbību. Pat patiesības zinātāji piekrītoši saka:

إِنَّمَا الْأَشْيَاءُ تُعْرَفُ بِأَضْدَادِهَا

Tas ir: *“Visu iepazīst savos pretmetos”*. Piemēram, ja nebūs tumsas, mēs nesapratīsim, kas ir gaismas, nepazīsim tās prieku. Ja nebūs aukstuma, mēs nejutīsim siltumu, nedz izjutīsim tā baudu. Ja nebūs izsalkuma, ēdiens nedos prieku. Bez slāpēm ūdens dzeršana nedos prieku. Bez kautes neiepazīst labklājību. Taču, ja nebūs slimību, veselība nedāvās prieku.

Jo Viedais Radītājs vēlas likt cilvēkam sajūst Savas Līdzcietības daudzveidību, ļaut izgaršot visus Savu labumu un dāvanu veidus un mudina cilvēku uz pateicību (par to liecina tas, ka Viņš apgādāja cilvēku ar daudziem dažādiem instrumentiem un orgāniem, kas spēj izgaršot un iepazīt neskaitāmo daudzveidīgu labumu un dāvanu daudzumu šajā pasaulē), tad, protams taču, līdzīgi tam kā Viņš dāvā veselību un labu pašsajūtu, tāpat Viņš dos gan slimības, gan kautes.

Jautāju tev: “Ja slimība neskartu tavu galvu, rokas vai kuņģi, vai pateiktos Visaugstākajam, sajūtot saldo, patīkamo Dievišķo dāvanu, kas

slēpjas tavas galvas, roku vai kuņģa veselībā?” Acīmredzams, tu ne tikai nepateiktos Visaugstākajam, un pat nedomātu, neapzināti iztērējot savu veselību bezrūpībā, un pat netiklībā.

ASTOTĀS ZĀLES

Ak, slimais cilvēks, kurš domā par Mūžīgo dzīvi! Slimība, līdzīgi ziepēm mazgā, attīra no grēku netīrumiem. Slimības ir grēku izpirkšana, kas noteikts saskaņā ar ticamu hadīsu. Un vēl hadīsā teikts: ***“Līdzīgi tam, kā kratot koku no tā krīt augļi, tāpat arī slima ticīga cilvēka drēbju nokrata grēkus”***. Grēki – tās ir pastāvīgas slimības Mūžīgajā dzīvē, un šajā dzīvē tie ir garīgas slimības sirdij, sirdsapziņai un dvēselei. Ja tu izrādot pacietību, nesūdzēsies, tad, pateicoties šai pagaidu slimībai, tu tiec vaļā no ļoti daudzām mūžīgām slimībām.

Un, ja tu, neuztraucies par grēkiem, vai pat nezini Viņpasauli vai Visaugstāko Radītāju, tevī slēpjas tāda briesmīga slimība, kas ir miljons reižu briesmīgāka par šo tavu nenožīmīgo slimību. Bēdāties par to! Jo tava sirds, dvēsele

un tu pats saistīti ar visiem, kas ir šajā pasaulē. Un šīs saites, satrūkstot pastāvīgu šķiršanos un zaudējumu dēļ, rada tev neskaitāmas brūces. Un īpaši tādēļ, ka tu nezini Viņpasauli, tu iztēlojies nāvi kā iznīcināšanu uz mūžīgiem laikiem, un tāpēc tev it kā ir slims savainots ķermenis visas pasaules lielumā. Tādējādi, pirmkārt, tev jāatrod iedarbīgas zāles, kas pilnīgi izdziedina no šī tava lielā garīgā ķermeņa daudzām slimībām un brūcēm, un izlabo savu pārlicēbi. Un tādas ***zāles ir ticība (Īmāns)***. Taču visīsākais šo zāļu iegūšanas ceļš ir Visvarenā Radītāja Varenības un Līdzcietības iepazīšana, kas iespējama caur tavas bezspēcības un vājuma logu, ko parādījusi tev šī materiālā slimība aiz tās ieplēstā bezrūpības aizklāja.

Jā, virs tā galvas, kurš nezina Radītāju, karājas daudz nelaimju. Bet Radītāju iepazīnuša cilvēka pasaule ir piepildīta ar gaismu un garīgu prieku, ko tas jūt atkarībā no savas ticības spēka. Starp garīgu prieku, izdziedināšanos, baudu, kas nāk no šīs ticības, izkusīs un pazudīs sarūgtinājumi no nenožīmīgām materiālām slimībām.

DEVĪTĀS ZĀLES

Ak, savu Radītāju iepazīnušais slimais cilvēk! Ciešanas un bailes, kas izpaužas slimībā rodas no tā, ka slimība reizēm kļūst par nāves iemeslu. Tādēļ, ka nāve no bezrūpības viedokļa arī ārēji šķiet briesmīga, slimības, kas var kļūt par tās iemeslu, satrauc un rada bailes.

Pirmkārt, zini un tici, ka ***nāves stunda ir iepriekš noteikta un nemainīga.*** Nomira veselie, kas lēja asaras pie smagi slimo pagalvja, tajā laikā paši slimie izārstējās un turpināja dzīvot...

Otrkārt, ***nāve nav tik briesmīga, kā ārēji šķiet.*** Daudzās brošūrās "Risale-i Nur", pateicoties Viedā Korāna dāvatajai gaismai, mēs stingri un nešaubīgi pierādījām, ka ticīgam cilvēkam nāve ir atbrīvošanās no dzīves laika pienākumu nastas un no pielūgšanas, kas šajā pārbaudījumu pasaulē ir mācība un priekšraksts. Kā arī atkalapvienošanās iespēja ar saviem draugiem un tuviniekiem deviņdesmit deviņiem no simts, kuri devušies uz Viņpasauli. Kā arī paņēmiens ceļošanai uz savu īsto dzimteni un mūžīgajām svētlaimes zemēm. Un ir, kā ielūgums ieiet paradīzes dārzos, pametot šīs pasaules cietumu. Un atalgojuma

saņemšana no Žēlsirdīgā Radītāja līdzietības un dāsnuma, atbilstoši savai kalpošanai.

Ciktāl no patiesības viedokļa, nāves būtība ir tāda, tā jāuztver nevis ar šausmām, bet, tieši pretēji, kā žēlastības un svētlaimes sākums. Turklāt dažu taisnprātīgu cilvēku nāves bailes nāk nevis no nāves bailēm, bet no cenšanās paveikt vēl vairāk labas lietas, pateicoties savai dzīvei. *Jā, nāve ticīgiem cilvēkiem ir Žēlsirdības vārti, bet nomaldījušajiem – mūžīgas tumsas dzelme.*

DESMITĀS ZĀLES

Ak, veltīgi uztraucies slimais! Tevi uztrauc tavas slimības smagums. Šis uztraukums pastiprina tavu kaiti. Ja gribi atvieglot savu kaiti, centies neuztraukties; domā par savas slimības labumiem, par tās atalgojumu, par to, ka tā ātri paies. Pārtrauc uztraukties, izrauj savas slimības sakni. Jā, uztraukums divkāršo slimību: zem materiālās slimības tavā sirdī tā rada garīgu slimību, un materiālā slimība, pamatojoties uz to, turpināsies. Taču, ja pateicoties cerībai, pazemībai, domājot par slimībā slēpto viedumu, pārstāsi uztraukties, tad tiks izrauta viena

no galvenajām tavas miesiskās slimības saknēm, tā pavājināsies, daļēji pāries. Īpaši, dēļ bailēm nenozīmīga miesiskā slimība uztraukuma dēļ paasinās desmit reizes. Aizejot uztraukumam, deviņas desmitdaļas slimības pāries.

Turklāt uztraukums pastiprina slimību, tas izpaužas kā pārmetums Dievišķajam viedumam un Dievišķās žēlastības kritika, kā arī kā sūdzība Žēlsirdīgajam Radītājam. Tāpēc uztraukumam ir sods: tas pastiprina slimību. ***Jā, līdzīgi tam, kā pateicība pavairo dāvanas un labumus, tādējādi arī sūdzība pastiprina slimības, ciešanas...***

Turklāt, arī pats uztraukums ir kāda slimība. Tā zāles ir slimības vieduma, jēgas zināšana. Tāpēc, ka tu saprati tās viedumu, labumu, uzklāj šo balzamu savam uztraukumam, izdziedinies. Nožēlas vietā paužot cerību, “Ak, cik žēl!” vietā saki: ***“Slava Visaugstākajam jebkurā stāvoklī!”*** (“Al-Hamdu liļļāhi aļā kuļļi hāl”).

VIENPADSMITĀS ZĀLES

Ak, nepacietīgais slimais draugs! Slimība, izņemot šajā momentā nodarītās sāpes, dos tev

garīgu līksmi, ka tava slimība, no tās sākuma un līdz šai dienai ir pagājusi, un dod garīgu baudu no tajā slēptā atalgojuma. Turpmākajā laikā, pēc šīs dienas un pat pēc šīs stundas, slimības nav, un protams, no tā, kā nav, nav sāpju. Nav sāpju – nav arī ciešanu.

Tādēļ, ka tu bezjēdzīgi baidies, izpaužas nepacietība. Jo bijusi līdz šai dienai slimības laika fiziskā puse ir aizgājusi, kopā ar to aizgājušas arī sāpes, paliek tajā slēptais atalgojums, un prieks par to, ka šīs dienas ir pagājušas. Domājot par tām, ir muļķīgi sarūgtināties un krist izmisumā tā vietā, lai no tām iegūtu labumu un prieku.

Nākotnes dienas vēl nav pienākušas. Un, jau tagad ar bailēm domājot par tām, bēdāties par dienu, kura vēl nav pienākusi, par slimību un sāpēm, kuru nav, un zaudējot pašsavaldīšanos iztēloties par esošu to, kura nav – kas tas ir, ja ne muļķība? Jo līdz šai stundai pagājušais slimības laiks nes prieku, un ciktāl laika, kas iestāsies pēc šīs stundas, vēl nav, arī slimības nav, un sāpju nav, neizkaisu tādējādi pa labi un pa kreisi visu tev Visaugstākā dāvāto pacietības un izturības spēku, koncentrējies pret šīs stundas sāpēm, saki *“Jā Sabūr dod man pacietību”* un paciet.

DIVPADSMITĀS ZĀLES

Ak, cilvēk, kas savas slimības dēļ zaudējis pielūgšanas un lūgšanas (*namāzs*) iespēju, un nožēlo to! Zini, ka (kā teikts hadīsā): “Dievbijīgs ticīgais, kurš slimības dēļ nevar veikt viņa pastāvīgo lūgšanu (uirdu), saņems atalgojumu par to šīs slimības laikā”. Slimajam, kurš pēc iespējas, ar pacietību un paļaušanos uz Visaugstāko pilda *farz* (obligāto), tad šajā grūtajā laikā slimība aizpildīs *sunnas* (ieteicamo), un kā veiktas patiesā formā.

Turklāt slimība liek cilvēkam sajust savu bezpalīdzību un vājumu. Šajā bezpalīdzībā un vājumā tā liek ar savu stāvokli un mēli teikt lūgšanu. Visvarenais Radītājs ir devis cilvēkam bezgalīgu bezpalīdzību un neierobežotu vājumu, lai viņš pastāvīgi vērstos pie sava Radītāja, meklētu pie Viņa patvērumu.

Šajā ājatā

قُلْ مَا يَعْبُؤْا بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ

teikts: “Kāds labums no jums, ja nav jūsu vēršanās (*duā*) pie Visaugstākā?” (*Korāns* 25:77).

Saskaņā ar šī ajāta noslēpuma cilvēka radīšanas jēga un viņa vērtības iemesls ir viņa patiesa lūgšana, vēšanās pie sava Radītāja. Slimība kļūst par vienu no patiesas vēšanās pie Radītāja iemesliem. Tāpēc, no šī viedokļa, nav jāsūdzas, bet jāpateicas Allāham, un pēc veselības atgūšanas nav jāpārtrauc slimības atklātā pie Viņa patiesi vērstā lūgšanu plūsma.

TRĪSPADSMITĀS ZĀLES

Ak, nelaimīgais cilvēk, kas žēlojas par slimību! Slimība dažiem ir svarīga dārgumu krātuve, zināma dārga Dievišķa dāvana. Katrs slimais var tādējādi uztvert savu slimību.

Mums nav zināma nāves stunda. Visaugstākais Savā Viedumā noslēpa to, lai atbrīvotu cilvēku no bezcerīga izmisuma un pasargātu viņu no pilnīgas bezrūpības, lai viņš atrastos starp bailēm un cerību, saglabājot sev gan šo pasauli, gan Viņpasauli. Jo nāve var atnākt jebkurā laikā, ja tā pārsteigs cilvēku bezrūpībā, tā var radīt lielu kaitējumu viņa mūžīgajai dzīvei (*Āhīratam*). Slimība aizgaiņā bezrūpību, liekot aizdomāties

par Viņpasauli, liek atcerēties par nāvi, un tādējādi cilvēks tai gatavojas. Citreiz tā dod tādu labumu, ka divdesmit dienās ļauj cilvēkam iegūt tādu augstu garīgo pakāpi, kuru viņš nespēj sasniegt arī divdesmit gadu laikā.

Tādējādi, piemēram, starp mūsu draugiem bija divi jaunieši (lai viņus apžēlo Allāhs). Viens no viņiem bija Sabri no Ilamas ciemata, otrs – Vezirzade Mustafa no Islamkoja ciemata. Es pārsteigts ievēroju, ka šie divi jaunieši starp maniem skolniekiem atklātībā un kalpošanai ticībai, neraugoties uz to, ka viņi neprata rakstīt, bija pašā pirmajā rindā. Es nezināju tā iemeslu. Tikai pēc viņu nāves es sapratu, ka viņiem abiem bija nopietna slimība. Pateicoties šai slimībai viņi, pretstatā citiem bezrūpīgajiem un ticības galvenos priekšrakstus pametušiem jauniem cilvēkiem, atradās dievbijībā, Radītāja ceļa vērtīgā kalpošanā Nākotnes dzīvei izdevīgā stāvoklī. In šā Allāh, viņu divu gadu slimības slogs kļuva par pamatu miljoniem svētlaimes gadu mūžīgajā dzīvē. Tagad es saprotu, ka lūgšana, ar kuru es vērsos pie Visaugstākā, lūdzot Viņam veselību tiem, attiecībā pret pasaulīgo dzīvi kļuva viņiem

it kā kāds “lāsts” (beddu’a). In šā Allāh, šī mana lūgšana tika viņu labklājībai Viņpasaulē.

Lūk, tādējādi, pēc manas pārliecības, šie divi jaunie cilvēki ieguva tādu labumu, ko iespējams iegūt tikai dievbijīgas dzīves desmit gados. Ja viņi, līdzīgi dažiem jauniem cilvēkiem, paļaujoties uz savu veselību un jaunību, nodotos bezrūpībai un izvirtībai, un, ja nāve pārsteigtu viņus tieši grēku netīrumos, šī gaismas dārguma vietā viņi padarītu savu kapu par skorpionu un čūsku midzeni.

Jo slimībām ir tāds labums, nav jāsūdzas par tām, bet ar paļāvību, ar pacietību, bet drīzāk ar pateicības jūtām jāpaļaujas uz Dievišķo Žēlsirdību.

ČETRPADSMITĀS ZĀLES

Ak, slimais ar aizklāju pārklātām acīm! Ja tu uzzināsi, kāda gaisma un garīga redze ir zem ticīga cilvēka acu aizklāja, tad teiksi: “Simt tūkstoš pateicību manam Žēlsirdīgajam Radītājam”. Šo zāļu uzskaidrošanai minēšu tādu gadījumu:

Reiz Suleimanam no Barlas ciemata, kurš astoņus gadus pilnīgi uzticīgi, ne reizi neizrādot kādu neapmierinātību, kalpoja un palīdzēja

man, tante kļuva akla. Šī dievbijīgā sieviete, pārspīlēti labi domājot par mani, apturot mani pie mošejas durvīm, palūdza: “Vērsies pie Visaugstākā ar lūgšanu, lai man atgrieztos redze”. Un es, cerot, ka šīs iedvesmojošās un svētīgās sievietes dievbijība kļūs par viņas aizstāvi, palūdzu Visaugstākajam: “*Jā Robbi* (Ak, Kungs), viņas dievbijības dēļ atgriez viņai redzi!” Otrā dienā no Burdura pilsētas atbrauca acu ārsts, un viņa atkal sāka redzēt. Pēc četrdesmit dienām viņa atkal zaudēja redzi. Tas mani ļoti sarūgtināja. Es daudz vērsos pie Visaugstākā ar šo lūgumu... In šā Allāh, manu lūgumu Visaugstākais pieņēma viņas Nākotnes dzīvei. Citādi šis lūgums kļūtu viņai par diezgan kļūdainu *bedduā* (lāsts), tāpēc ka līdz viņas nāvei bija palikušas četrdesmit dienas. Pēc četrdesmit dienām (lai viņu apžēlo Allāhs) viņa nomira.

Tādējādi, šī mirusī sieviete četrdesmit dienu žēlīga, vecišķa acu skatiena vietā uz Barlas vienuļa paskata dārziem pelnījusi, lai savā kapā četrdesmit tūkstoš dienu laikā vērotu Paradīzes dārzus. Jo viņas ticība bija stipra, un viņas dievbijība – nesatricināma. Jā, ticīgais, ja viņš ir zaudējis redzi un aizgājis kapā akls, atkarībā no

sava līmeņa daudz lielākā mērā nekā citi mirušie varēs vērot, apbrīnot šo gaismas Pasauli. Līdzīgi tam, kā šajā pasaulē mēs daudz ko redzam, bet aklie – neredz. Taču kapā šie aklie cilvēki, ja viņi aizgāja no dzīves ar ticību, tikpat lielā mērā redzēs vairāk nekā citi mirušie. It kā skatoties caur visstiprākajiem binokļiem, viņi savā kapā, atkarībā no savas dievbijības pakāpes, kā kino, redzot Paradīzes dārzus, vēros un apbrīnos tos.

Tādējādi, ar *pateicības jūtām* un *pacietību* zem šī tavu acu aizklāja tu atradīsi tādas gaišas acis, kas, būdamas zem zemes, virs debesīm redzēs Paradīzi. Tādējādi, lūk, tas acu ārsts, kurš noņems šo aizklāju no tavām acīm un dāvās tām redzi, ir Viedais Korāns.

PIECPADSMITĀS ZĀLES

Ak, smagi nopūties slimais! Ārēji skatoties uz savu slimību, nevaimanā, nenožēlo. Vērsies pie tās būtības, atviegloti, ieelpo. Ja slimība savā būtībā neietvertu kaut ko skaistu, Žēlsirdīgais Radītājs nedotu slimības Saviem vismīļākajiem kalpiem. Tīkmēr, ticamā hadīsā teikts:

أَشَدُّ النَّاسِ بَلَاءً الْأَنْبِيَاءُ ثُمَّ الْأَوْلِيَاءُ الْأَمْثَلُ
فَالْأَمْثَلُ - أَوْ كَمَا قَالَ -

Tas ir: “Tie, kurus vairāk par visiem skāra nelaimes un grūtības, ir vislabākie, ideālākie no cilvēkiem”.

Sākumā Praviētis Ajjūbs (Ijabs) (*miers viņam*), Praviēši, pēc tam svētie, pēc tam dievbijīgie cilvēki skatījās uz viņus skārušām slimībām kā uz patiesu Radītāja pielūgšanu, kā uz Dievišķu dāvanu no Žēlsirdīgā Radītāja, un ar pacietību pateicās Visaugstākajam. Viņi to uztvēra kā kādu ķirurģisku operāciju, kas nāk no Žēlsirdīgā Radītāja Līdzcietības.

Ak, vaimanājošais slimais! Ja tu gribi pievienoties šai apgaismotajai sapulcei, paciet un pateicies Visaugstākajam. Citādi, ja sūdzēsies, viņi nepaņems tevi pie sevis. Nokritīsi nomaldījušos bezdibenī, iesi tumsas ceļu...

Jā, ir dažas slimības, kuras, ja tās novedīs pie nāves, kļūst par cilvēka paaugstināšanas iemeslu par tādu *aulijā* pakāpi, kas līdzīga *šahīda* pakāpei. Piemēram, mirušie no slimībām, saistītām

ar dzemdībām^(Piezīme), no asām sāpēm vēderā, no mēra, kā arī noslīkušie un sadegušie kļūst par sava veida *šahīdiem*. Eksistē arī daudzas svētīgas slimības, kuras līdz ar nāvi ļauj cilvēkam iegūt *aulijā* pakāpi. Turklāt slimība pavājina mīlestību pret šo pasauli un saikni ar to, tāpēc nāves gadījumā tas atvieglo, un reizēm pat ļauj iemīlēt šķiršanos ar šo pasauli, kas ir ļoti rūgti un grūti tajā iemīlējušiem.

SEŠPADSMITĀS ZĀLES

Ak, slimais, kas sūdzas par skumjām! *Cilvēka sabiedriskajā dzīvē slimība māca vissvarīgāko un visskaistāko – cieņu un līdzjūtību*, jo atbrīvo cilvēku no pašpietiekamības jūtām, kas noved pie mežonības un nežēlības. Jo saskaņā ar šī ajāta

(2) إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنَافٍ ۖ أَنْ رَأَاهُ اسْتَغْنَىٰ

noslēpumu cilvēks, viņa pavēlošais ego (*nafsun ammārotun*) esot pašpietiekamībā, kas nāk no veselības, nejūt cieņu pret daudziem cieņu pelnījušiem brāļiem, un nejūt līdzcietību pret

Piezīme: Šī slimība ļauj iegūt šahīda pakāpi četrdesmit dienu periodā pēc dzemdībām.

nelaimju un slimību skartiem cilvēkiem, kuriem nepieciešama līdzjūtība un žēlsirdība.

Kad cilvēks saslimst, viņš saprot savu vājumu un bezpalīdzību, sāk cienīt savus cieņu pelnījušus brāļus. Viņš jūt cieņu pret tiem, kuri nāk apciemot vai palīdz viņam. Un izjūtot žēlumu pret nelaimē nokļuvušiem cilvēkiem (kas ir cilvēciska līdzjūtība, kas nāk no žēlsirdības pret sev līdzīgiem, kā arī viena no vissvarīgākajām raksturīgākajām Islāma iezīmēm), salīdzinot sevi ar viņiem, viņš pilnā mērā jutīs tiem līdzī, ja varēs – sniegs viņiem palīdzību, sliktākā gadījumā griezīsies pie Visaugstākā ar lūgumu par palīdzību viņiem, apciemos, pajautās par pašsajūtu (kas ir *sunna*), nopelnīs atalgojumu (*sauābu*).

SEPTIŅPADSMITĀS ZĀLES

Ak, slimais, kas sūdzas par to, ka slimības dēļ nevari veikt labas lietas! Pateicies Radītājam. Tā, kas atver tev vārtus vispatiesākajai no labajām lietām, ir slimība. Slimība dod iespēju slimajam un tiem, kuri Allāha dēļ kopj viņu, nepārtrauktas Dievišķā atalgojuma iegūšanai, kā arī ir viens

no vissvarīgākajiem iemesliem, lai Visaugstākais pieņemtu Viņam vērstas lūgšanas un lūgumus.

Jā, slimo kopšana ticīgam cilvēkiem ir nozīmīgs Dievišķs atalgojums. Apmeklēt slimos (neuztraucot viņus), jautāt par pašsajūtu ir *sunna*, grēku izpirkšana. Hadīsā ir: **“Meklējiet slimu cilvēku svētību, viņu lūgumus pieņem Visaugstākais”**. Īpaši, ja slimais cilvēks būs radnieks, un īpaši, tēvs vai māte, rūpes par viņiem ir nozīmīga lūgšana un ievērojams labs darbs. Iepriecināt slimo sirdi, mierināt viņus būs kā ļoti svarīga labdarība.

Laimīgs tas bērns, kurš savu vecāku slimības laikā, priecējot viņu “viegli ievainojamās” sirdis, meklē viņu svētību. Un pat eņģeļi, sakot *“Mā šā Allāh, Bāraka Llāh!”*, apbrīno cilvēcības lielumu, redzot, kā lielisks un uzticīgs bērns savu vecāku slimības laikā – visgodājamāko cilvēku sabiedriskajā dzīvē – atbild uz viņu žēlsirdību ar savu dziļu godbijību un žēlsirdību. Jā, slimības laikā ir ļoti patīkamas un priecējošas jūtas, kas rodas no apkārtējo izrādītās žēlsirdības, līdzjūtības, žēluma, kas var novērst ciešanas un slimības sāpes.

Slima cilvēka lūgšanas pieņemšana ir svarīgs jautājums. Trīsdesmit – četrdesmit gadu laikā es vērsos pie Visaugstākā ar lūgumu izdziedināt mani no osteohondrozes. Es sapratu, ka slimība tiek dota, lai cilvēks vērstos pie Visaugstākā. Tādēļ, ka lūgšana neatceļ lūgšanu, tas ir, lūgšana neatceļ pati sevi, es sapratu, ka lūgšanas rezultāts vērsti uz Viņpasauli ^(Piezīme), un pati lūgšana ir sava veida pielūgšana, un ar slimības palīdzību cilvēks, saprotot savu bezpalīdzību, meklē patvērumu pie Visaugstākā Radītāja. Tāpēc, neraugoties uz to, ka jau trīsdesmit gadus es vērsos pie Visaugstākā ar lūgumu par izdziedināšanos, man neienāca prātā doma atmest šo lūgšanu, lai arī ārēji to nepieņem. ***Jo slimība – tas ir lūgšanas laiks.*** Taču izdziedināšanās nav lūgšanas rezultāts, un, ja Viedais, Žēlsirdīgais Radītājs dos izdziedināšanos, tad dos to Savā Dāsnumā.

Turklāt, ja lūgšana netiek izpildīta mums vēlamā formā, nevar teikt, ka tā nav pieņemta.

Piezīme: Jā, dažas slimības kļūst par iemeslu, lai vērstos pie Radītāja (du'a), taču, ja du'a būs slimības novēršanas iemesls, tas nozīmē, ka du'a būs pašnovēršanas iemesls, un tas nevar būt.

Viedais Radītājs labāk zina un dod mums to, kas mums ir labāk, noderīgāk. Reizēm lūgumus, kas attiecas uz šo dzīvi, mūsu labuma dēļ Viņš vērš uz mūsu Nākotnes dzīvi, tādējādi pieņem tos...

Lūgšana, kas, pateicoties slimībai, kļūst pātiesa, un īpaši, kas rodas no vājuma, bezpalīdzības, pazemojuma, vajadzības, ir ļoti tuvu tam, lai tiktu pieņemta. Slimība kļūst par tādas pātiesas lūgšanas iemeslu. Un šī lūgšana jāizmanto gan ticīgam slimniekam, gan ticīgiem slimnieka kopējiem.

ASTOŅPADSMITĀS ZĀLES

Ak, slimais, kas sūdzas, atmetis pātiesību! Sūdzība rodas, ierobežojot kādas tiesības. Taču tev nevienas tavas tiesības nemīda kājām, lai tu varētu sūdzēties. Un pat otrādi, tev ir daudz pātiesības parādu Visaugstākajam, ko tu neesi nokārtojis. Nenokārtojot savus pātiesības parādus, tu nepatiesi sūdzies, it kā prasot taisnīgumu.

Tev nav jāsūdzas, salīdzinot sevi ar tiem, kurš ir vesels, kurš ir laimīgāk par tevi. Bet skatoties, uz slimākiem, nelaimīgiem cilvēkiem, kuru

veselības un labklājības līmenis ir zemāks par tavējo, tev jāpateicas Visaugstākajam. Ja tev ir lauza roka, skaties uz tiem, kam tās pavisam nav, ja tu zaudēji vienu aci, skaties uz aklajiem, kas ir zaudējuši abas! Pateicies Radītājam. ***Jā, absolūti nevienam nav tiesību sūdzēties, skatoties uz tiem, kurš ir laimīgāks par viņu. Un, lai pateiktos Radītājam, nelaīmē katrs var salīdzināt sevi ar tiem, kuru nelaimes līmenis ir augstāks par tavu.*** Šis noslēpums atklāts dažās brošūrās ar vienu piemēru, īsumā tā būtība ir šāda:

Kāds (kungs) ļauj nabagam uzkāpt minareta torņa virsotnē. Uz katra tā pakāpiena viņš sniedz tam dažādas dāvanas, un pašā tā virsotnē dāvā viņam visdārgāko dāvanu. Par visām šīm daudzveidīgajām dāvanām viņš vēlas no viņa dzirdēt pateicību. Un kāda būs nepateicība un netaisnība, ja, neraugoties uz to, šis kaprīzais nabaga cilvēks, aizmirstot par visām dāvanām, kuras viņš saņēma agrāk, vai arī, neizsakot pateicību par tām, uzskatot tās par niecīgām, sāks sūdzēties, vēršot savu skatienu uz augšu: “Ak, ja šis minarets būtu augstāks, un es uzkāptu

augstāk! Kāpēc tas nav tik augsts kā tas kalns vai cits minarets?!”

Tādā pašā veidā, katrs cilvēks no nebūtības iemanto esamību, kļūstot ne par akmeni, koku vai dzīvnieku, bet - par cilvēku, musulmani, kurš lielāko laiku ir vesels, tādējādi iegūstot daudz dāvanas un augstu labumu līmeni. Un, neraugoties uz to, tādēļ, ka dažu iemeslu dēļ nav pelnījis tādu labumu kā veselība, vai tādēļ, ka viņš pazaudējis to savas nelāgās gribas dēļ vai ļaunprātīgi izmantojot to, vai arī tādēļ, ka viņš nevar iegūt to, izrādīt nepacietību, sūdzēties, vaimanāt: “Ko tad es izdarīju, ka ar mani tā notika?”, it kā kritizējot Visaugstāko, Viņa darbus, ir vēl bīstamāka garīgā slimība nekā materiālā slimība. Līdzīgi tām kā kauties ar lauztu roku, tādējādi arī ar savu sūdzību cilvēks pastiprina savu slimību. Gudrs ir tas, kurš saskaņā ar

لِكُلِّ مُصِيبَةٍ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ⁽³⁾

pakļaujoties Dievišķai Gribai, pacieš, lai šī slimība, paveicot savu uzdevumu, pāriet...

DEVIŅPADSMITĀS ZĀLES

Visi Brīnišķīgā Visvarenā Allāha Vārdi (Pēc Viņa Dievišķā izteiciena – “*Asmā ul-Husnā*”, tas ir, “Brīnišķīgie Vārdi”) parāda, ka tie ir brīnišķīgi. Starp visu, ko radījis vissmalkākais, lieliskais un visaptverošais spogulis, kas atspoguļo Radītāja Vārdus, ir dzīve. Brīnišķīgā atspoguļojums – brīnišķīgs. Spogulis, kas atspoguļo brīnišķīgā skaistumu, būs skaists. Līdzīgi tam kā viss, kas atspoguļojas tajā spogulī no tā brīnišķīgā, ir brīnišķīgs, tāpat arī viss, kas notiek šajā dzīvē, savā būtībā ir brīnišķīgs, jo izrāda tos Radītāja Brīnišķīgo Vārdu brīnišķīgos rakstus. Ja dzīve vienmēr paies veselībā, vienveidīgi, tā būs nepilnīgs atspulgs. Un pat zināmā mērā ļauj sajust nebūtību, tāda dzīve garlaikos cilvēku, samazināsies tās vērtība, dzīvesprieks pārvērtīsies skumjās. Lai ātrāk pavadītu laiku, cilvēks no garlaicības nodosies vai izvirtībai, vai izklaidēm. Naidīgi izturas pret savu vērtīgo dzīvi kā pret cietuma ieslodzījuma laiku, viņš grib ātrāk pavadīt, nosist savu laiku.

Tomēr dzīve, kas pāiet daudzveidīgi, pārmaiņās un kustībā, liek sajust savu vērtību, ļauj

ie pazīt savu svarīgumu un garšu. Pat, ja dzīve pilna rūpēm un smagumiem, cilvēks nevēlas tās paiešanu. Viņš nevaimanā no ilgām, sakot: “Vēl arvien saule nav norietējusi!” vai “Kad taču beigsies nakts!”. Jā, pajautā turīgam kungam, kurš bez darba guļ uz dīvāna un kuram viss ir lieliski, kā viņam klājas. Bez šaubām tu no viņa dzirdēsi tādus sarūgtinājuma vārdus, kā: “Ak! Laiks nekādi nepaiet! Paspēlēsim nardas (spēli) vai atradīsim kādu izklaidi, lai nosistu laiku”, vai arī dzirdēsi sūdzības, kas rodas no neskaitāmām vēlmēm: “Tas man trūkst, ja es izdarītu arī to!”

Pajautā cilvēkam, kurš nokļuvis nelaimē, vai strādājošam un rūpēs dzīvojošam nabagam, kā viņam klājas. Ja viņš ir saprātīgs, viņš teiks: “Slava Allāham, man viss ir labi, strādāju. Kaut saule ātri nenorietētu, lai pabeigtu arī šo darbu! Laiks ātri paiet, dzīve nestāv uz vietas, traucas. Lai gan man ir arī grūtības, bet arī tās pāries, viss tik ātri pāriet”.

Tādējādi, ar savu nožēlu par dzīves ātro ritējumu viņš saka, cik tā ir vērtīga. Tāpēc caur grūtībām un, pateicoties darbam, cilvēks saprot dzīves garšu un vērtību. Turpretim miers

***un veselība padara dzīvi nepanesamu, kamdēļ
cilvēks vēlas tās ātru ritējumu.***

Ak, slimojošais draugs! Zini, ka nelaimju, ļaunuma un pat grēku pamats (kā detalizēti un stigri pierādīts citās brošūrās “Risale-i Nur”) ir nebūtība. Un nebūtība – tas ir ļaunums, tumsa. Un tādēļ, ka vienveidīgs miers, klusums, nekustīgums un tiem līdzīgi stāvokļi ir tuvi nebūtībai, tie rada ilgas, liekot sajust nebūtības tumsu. Un kustība un pārmaiņas ir esamība, tās ļauj sajust to. Taču esamība – tas vienīgi labais, gaisma. Ciktāl patiesība ir tāda - tava slimība ar tādiem daudziem pienākumiem, kā attīrīt, nostiprināt un paaugstināt savu dārgo dzīvi; un virzīt palīdzību tām sāpīgajām tava ķermeņa daļām citus tā instrumentus un orgānus; un izrādīt Viedā Radītāja Vārdu dažādus rakstus, tika sūtīta tavam ķermenim kā kāda viesņa. In šā Allāh (Ja Dievs vēlas) slimība ātri veiks savu uzdevumu, atstās cilvēku un savā vietā pasauks veselību: “Nāc šurp, paliec manā vietā, pildi savu misiju. Šī māja ir tava, laimīgi palikt!”.

DIVDESMITĀS ZĀLES

Ak, slimais, kas meklē zāles savai slimībai! Slimība sastāv no divām daļām: viena no tām – patiesā slimība, otra – šķietamā. Kas attiecas uz patieso slimību, tad Izdziedinošais Viedais Visvarenais (*aš-Šāfiu! Hakīmu Zu! Džalāl!*) Savā Varenajā Aptiekā, kas ir Zemeslode, ielika zāles no jebkuras slimības. Katrām zālēm vajag savas slimības. Viņš radīja līdzekli jebkurai kaitei. Ļauts iegādāties un lietot zāles ārstēšanai. Jāzina, ka iedarbība un izdziedināšanās nāk no Visaugstākā. Līdzīgi tam kā Viņš dod zāles, tādējādi arī izdziedināšanos dod Viņš...

Pieredzējušu dievbijīgu ārstu rekomendāciju izmantošana ir svarīgs ārstniecības līdzeklis. Jo lielākā daļa slimību rodas no dažādām ļaunprātībām, no neatturības ēšanā, pārmērībām, no grēkiem, no izvirtušas dzīves, no nevērības. Dievbijīgs ārsts, protams taču dos rekomendācijas Dieva Likumu ietvaros. Viņš brīdinās no dažādām ļaunprātībām, no pārmērības, dos mierinājumu slimajam. Uzticoties šīm rekomendācijām un šim mierinājumam, slimais jutīs

atvieglotumu, un grūtsirdības vietā slimība dos viņam prieku.

Kas attiecas uz šķietamo slimību, tad labākās zāles – nepiešķirt tai nozīmi. Jo lielāku nozīmi tai piešķir, jo lielāka tā augs, pastiprināsies. Taču, ja nepiešķirs tai nozīmi, tā samazināsies, pazudīs. Piemēram, jo vairāk aiztiek bites, jo vairāk tās atlidos, ja nepievērš viņām uzmanību, tās aizlidos. Jo lielāku nozīmi cilvēks piešķirs iztēlei, kas nāk no tumsā šūpojošās auklas, jo nopietnāka tā būs. Un pat dažreiz liks viņam aizbēgt kā muļķim. Taču, ja viņš nepiešķirs tam nozīmi, viņš ieraudzīs, tā ir vienkārša aukla, nevis čūska, un pasmiesies par savām bailēm...

Ja šī šķietamā slimība vilksies ilgi, tā pārvērtīsies patiesā. Tā ir nelāga slimība aizdomīgiem un nervoziem cilvēkiem. Iztaisot no mušas ziloni, tāds cilvēks sāk zaudēt dūšu. Un, īpaši, ja viņš nokļūst pie nežēlīgiem pseido ārstiem vai pie negodīgiem ārstiem, tas vēl vairāk pastiprinās viņa aizdomīgumu, un, ja viņš ir bagāts, tad viņš zaudēs savu bagātību, taču ja - nē, tad zaudēs saprātu vai savu veselību.

DIVDESMIT PIRMĀS ZĀLES

Ak, slimais draugs! Tavai slimībai piemīt materiālas sāpes, bet tevi ieskauj nozīmīgas garīgas baudas, kas var novērst šo materiālo sāpju iedarbību. Jo, ja tev ir tēvs, māte un citi tuvinieki, tu atkal sajūtīsi no jauna pamodušās tās sen aizmirstās viņu rūpes un žēlsirdību pret tevi, kas bija bērnībā. Turklāt tavi draugi, saikne ar kuriem ir aizmirsusies un kļuvusi vājāka, pietuvinājušies tavas slimības dēļ, atkal draudzīgi skatās uz tevi. Protams, tādēļ blakus tām (garīgām baudām - red.) materiālās sāpes izrādīsies pavisam niecīgas.

Cilvēki, kuriem tu nesavtīgi kalpoji un kuru labvēlību centies iegūt, pateicoties tavai slimībai, žēlsirdīgi rūpējas par tevi, tāpēc tu esi kļuvis par kungu saviem kungiem. Un tādēļ, ka tu piesaistīji sev cilvēciskas žēlsirdības un līdzjūtības jūtas, tu ieguvi daudzus rūpīgus un žēlsirdīgus draugus. Pateicoties savai slimībai, tu ieguvi pārtraukumu no saviem grūtajiem darbiem, un tagad atpūties... Taču protams, tavām nenozīmīgajām sāpēm par šīm garīgām baudām jānudina tevi nevis sūdzēties, bet pateikties Radītājam.

DIVDESMIT OTRĀS ZĀLES

Ak, tādu smagu slimību kā paralīze skartais slimais! Pirmkārt, paziņošu tev priecīgu vēsti: ticīgam paralīzi uzskata par svētīgu slimību. Es sen to dzirdēju no taisnprātīgiem cilvēkiem, bet nezināju teiktā jēgu. Viena no nozīmēm man šķiet tāda: taisnprātīgi cilvēki, lai pietuvinātos Visaugstākajam, tiktu vaļā no lielām šīs pasaules garīgām briesmām un iegūtu mūžīgu svētlaimi, labprātīgi sekoja diviem principiem:

Viens no tiem: Irtibātuļ maut, tas ir, domājot par to, ka līdzīgi tam kā šī pasaule ir nīcīga, tādējādi arī viņš pats ir mirstīgs viesis tajā ar kādu uzdevumu. Tādējādi viņš strādā savas mūžīgās dzīves labā.

Otrs: lai atbrīvotos no savu kaislību briesmām (pavēlošā nafs) un aklām jūtām, viņi centās caur askētismu un atturēšanos iznīcināt savu pavēlošo nafs.

Ak, brāl, sava ķermeņa puses veselību zaudējušais! Tev ne savas gribas pēc doti šie divi, īsie, vienkāršie un uz laimi virzošie principi. Tava ķermeņa stāvoklis pastāvīgi atgādina par šīs

pasaules un cilvēka nīcīgumu. Šī pasaule jau nevar tevi piemānīt, un bezrūpība – aizvērt tavas acis. Un cilvēku, kas atrodas puscilvēka stāvoklī, pavēlošais nafs, taču, protams, nevar piemānīt savas zemiskās kaislības un vēlmes. Viņš ātri atbrīvojas no savu kaislību gūsta.

Tādējādi ticīgs cilvēks saskaņā ar ticības noslēpumu, pateicoties pazemībai un pašāvēībai, īsā laikā var saņemt tādu pašu labumu no savas smagās slimības (līdzīgas paralīzei), kādu taisnprātīgi cilvēki ieguva no askētisma. Un tad šī smagā slimība izrādīsies pavisam nenožīmīga.

DIVDESMIT TREŠĀS ZĀLES

Ak, vientuļais, nelaimīgais slimais, kas atrodas tālu no dzimtenes! Ja tava slimība, un turklāt tava vientulība un tālums no dzimtās puses rada pret tevi līdzjūtību pat viscietākajās sirdīs un piesaista žēlsirdības skatienus, tad protams arī, vai tiešām tava saikne ar Žēlsirdīgo Radītāju caur ticību Viņam, iepazīstot Viņu, vēršoties pie Viņa tavas slimības bezpalīdzības valodā, tava vientulība un slimība tālu no dzimtajām vietām

nepiesaistīs tev visa cita vietā tava Radītāja Žēlsirdības skatienu, kas katras Korāna sūras sākumā stādās mums priekšā kā Līdzcietīgais, Žēlsirdīgais, kurš ar Savas Žēlsirdības spožumu, visas mātes – pateicoties šai brīnišķīgajai Viņa Žēlsirdībai – rosina rūpēties par visiem bērniņiem, kurš katru pavasari saskaņā ar Savas Žēlsirdības izpausmēm piepilda zemi ar dažādām dāvanām, un Paradīze mūžīgajā dzīvē ar visu savu krāšņumu – tā ir tikai viena no Viņa Dievišķās Žēlsirdības izpausmēm. Jo Viņš ir, rūpējas par tevi, – tev ir viss. Patiešām palicis vientulībā, svešumā, ir tas, kurš caur ticību un pazemību nav ieguvis saikni ar savu Radītāju vai nepiešķir tam nozīmi.

DIVDESMIT CETURTĀS ZĀLES

Ak, tie, kas pieskata nevainīgus slimus bērnus un vecus cilvēkus, kas atrodas nevainīgu bērnu stāvoklī! Jums ir iespēja veikt svarīgu tirgošanos, kas attiecas uz Viņpasauli. Centīgi un rūpīgi centieties iegūt no tās labumu...

Nevainīgu bērnu slimības – tas ir kā rūdījums viņu trauslajam organismam, kāda vakcīna

izturības izstrādāšanai pret dzīves grūtībām nākotnē, kāda Dievišķa audzināšana. Līdztekus daudzām līdzīgām lietām, kas attiecas uz bērna pasaulīgo dzīvi, par šīm slimībām (grēku izpirkšanas vietā pieaugušiem) nāk savdabīgs atalgojums, kas var kļūt par viņu garīgās dzīves iemeslu un tās attīrīšanu, kā arī par šīm slimībām, kas ir vakcīnas, nāk atalgojums, kas kļūs par pamatu viņa garīgajai izaugsmei nākotnē vai Viņpasaulē. Šo atalgojumu, kā nosaka patiesības zinātāji, pieraksta viņa vecāku darbu grāmatā, un, īpaši, viņa mātes labo darbu grāmatā, kura saskaņā ar žēlsirdības noslēpumu dod priekšroku bērna veselībai savas veselības vietā.

Kas attiecas uz vecu cilvēku kopšanu, tad līdztekus lielum atalgojumam par to, no ticamiem nostāstiem un ar daudzu vēsturisku notikumu piemēriem zināms, ka meklēt vecu cilvēku svētību, un, īpaši, ja tie ir vecāki, priecēt viņu sirdis un nopelnīt viņu lūgšanas, kalpot tiem ar ticību un taisnību ir pamats gan laimei un labklājībai šajā pasaulē, gan arī laimei Aizsaulē.

Ar daudziem faktiem ir pierādīts, ka saviem novecojušiem vecākiem pilnībā paklausīgi,

laimīgi bērni tādu pašu attieksmi redz savos bērnos; tāpat arī nelaimīgie bērni, kas dara pāri saviem vecākiem, līdztekus mokām Viņpasaulē, tāpat arī šajā pasaulē tiks sodīti par to, pakļaujoties daudzām bēdām un nelaimēm.

Jā, Islāma nepieciešamība ir ne tikai savu novecojušo, nevarīgo radnieku kopšana, bet arī, ja gadās satikties ar ticīgu cilvēku (ja reiz saskaņā ar ticības noslēpumu starp ticīgiem cilvēkiem ir patiesa brālība), ja cienījamam vecam, slimam cilvēkam būs vajadzīga palīdzība, ar dvēseli un ķermeni jāpalīdz, jā rūpējas par viņu.

DIVDESMIT PIEKTĀS ZĀLES

Ak, mani slimie brāļi! Ja jūs ļoti vēlaties ļoti noderīgas, īstas, patīkamas svētas zāles no visām kaitēm, **attīstiet savu ticību**, tas ir, ar grēku nožēlošanu un vēršanos pie Radītāja par grēku piedošanu, ar namāzu un pielūgšanu izmantojiet šīs svētās zāles – ticību un no tās izrietošo izdziedināšanos. Jā, bezrūpīgiem cilvēkiem dēļ mīlestības un saiknes ar šo pasauli, aizmirsušiem par Allāhu, it kā ir liels kā pasaule slimis garīgais

ķermenis. Taču ticība, kā mēs stingri pierādījām daudzās brošūrās, uzreiz izdziedinot šo lielo kā pasaule garīgo ķermeni, ievainotu bojāejas un šķiršanās triecienos, sadziedē viņa brūces, dodot viņam patiesu izdziedināšanos...

Lai vairs nenogurdinātu jūs, ar to beidzu... Un ticības zāles izrāda savu iedarbību veicot, cik tas ir iespējams, obligātus ticības priekšrakstus (*fardus*). Bezrūpība, izvirtība, zemiskas kaislības, Dieva likumu aizliegtas izklaides kavē šo zāļu iedarbību. Jo slimība novērš bezrūpību, slāpē vēlmes, kalpo par šķērsli aizliegtām izklaidēm, izmantojiet to. Ar grēku nožēlošanas palīdzību, lūgšanu un vēršanās pie Visaugstākā lūdzot piedošanu, izmantojiet svētās zāles un patiesās ticības gaismu...

Lai Visaugstākais Radītājs dāvā jums izdziedināšanos un padara jūsu slimību par grēku izpirkšanu! Āmīn, āmīn, āmīn...

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَيْنَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ
لَوْلَا أَنْ هَدَيْنَا اللَّهُ لَقَدْ جَاءَتْ رَسُولُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا
إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ طِبِّ الْقُلُوبِ وَدَوَائِهَا
وَعَافِيَةِ الْأَبْدَانِ وَشِفَائِهَا وَنُورِ الْأَبْصَارِ وَضِيَائِهَا
وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ⁽⁴⁾

Septiņpadsmītā Vēstule

(Pielikums Divdesmit piektajam Starojumam)

﴿﴾ LĪDZJŪTĪBA BĒRNA NĀVĒ ﴿﴾

بِاسْمِهِ، وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ⁽⁵⁾

Mans dārgais brāli, mūžīgajā dzīvē, Hafīzs Halids!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ
قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ⁽⁶⁾

Mans brāli, mani dziļi skumdināja tava bērna nāve. Tomēr, **أَلْحُكْمُ لِلَّهِ** (*Visam Allāha Griba*) **samierināšanās ar nelaimi, padevība liktenim**

ir viena no Islāma īpatnībām. Lai Visaugstākais dod jums pienācīgu pacietību, un mirušo padarīs par jūsu aizstāvi un atbalstu nākotnes dzīvē. Jums un tādiem kā jūs, dievbijīgiem ticīgiem, izklāstīsim **“Piecus Punktus”**, kas parādīs jums lielo prieka vēsti un patieso mierinājumu.

PIRMAIS PUNKTS. Viedajā Korānā

(7) وَلَدَانُ مُخَلَّدُونَ

frāzes noslēpums un jēga ir sekojoša:

Ticīgo bērni, kas miruši nerasniedzot pilngadību, Paradīzē vienmēr paliks mūžīgi mīļēti bērni Paradīzē atbilstošā veidā. Un viņi būs mūžīgs prieka avots vecāku skavās, un dāvās saviem vecākiem, kuri nokļuvuši Paradīzē, tādu smalku baudu kā glāsti un mīlestība pret bērnu. Un viss, kas sniedz baudu, būs Paradīzē, un nav taisnība tiem, kas uzskata, ka Paradīzē nav mīlestības un glāstu pret bērniem tādēļ, ka tā nav dzimtas turpināšanas vieta. Kā arī šis svētīgais ajāts ar frāzi: وَلَدَانُ مُخَلَّدُونَ “...mūžjauni bērni”, paziņojot tādu priecīgu vēsti, norāda uz

to, ka lielākais laimes avots ticīgiem cilvēkiem ir desmit īsu gadu glāstu un mīlestības pret bērnu vietā šajā ar ciešanām jauktajā zemes dzīvē iegūt tīrus, bezbēdīgus, mūžīgus vecāku glāstus un mīlestību miljons gadu garumā.

OTRAIS PUNKTS. Reiz kāds cilvēks atradās cietumā, un pie viņa nosūtīja viņa mīļoto bērnu. Šis nabaga cietumnieks cieta gan no savas nelaimes, gan no tā, ka nevarēja nodrošināt mieru savam bērnam. Vēlāk žēlsirdīgais valdnieks nosūtīja pie viņa kādu cilvēku un teica: “Tā tiesa, šis bērns ir tavs bērns, bet viņš ir mans padotais un no manas tautas. Es viņu paņēmu pie sevis un audzināšu lieliskā pilī”. Šis cilvēks sāka raudāt, vaimanāt: “Es neatdošu savu bērnu, kurš ir mans mierinājums”. Viņa biedri viņam teica: “Tavs sarūgtinājums ir veltīgs. Ja tu pārdzīvo par savu bērnu, tad viņš šī netīrā, smirdošā, nogurdinošā cietuma vietā dosies uz plašu, brīnišķīgu pili. Taču, ja tu jūties sarūgtināts par sevi, domā par savu labumu, tad, ja bērns paliks šeit, neskatoties uz savu pagaidu, apšaubāmo labumu, bērna moku dēļ tu daudz cietīsi un mocīsies. Un, ja viņš aizies uz turieni, tev no tā ir liels labums,

tāpēc ka viņš būs valdnieka žēlastības pret tevi izpausmes iemesls, nokļūs tava aizstāvja lomā. Valdnieks vēlēšies, lai tu satiktos ar bērnu. Un, protams, arī lai satiktos, viņš nenosūtīs to uz cietumu, bet, tieši pretēji, atbrīvojot tevi no cietuma, pasauks uz pili, un tur jums sarīkos tikšanos, bet ar nosacījumu, ja tu ticēsi un paklausīsi valdniekam”.

Mans dārgais brāli, līdzīgi šim piemēram, ja ticīgiem, kā arī tev, nomirs bērns, viņiem **jādodomā tādejādi**: šis bērns ir nevainīgs, un turklāt, viņa Radītājs ir Žēlsirdīgs un Dāsns. Manu nepilnīgu rūpju un audzināšanas vietā Viņš paņēma to savās ideālajās rūpēs un līdzcietībā. Atbrīvojot no šīs pasaules cietuma, pilna rūgtuma, nelaimju un moku, Viņš nosūtīja to uz paradīzes dārziem. Kāda laime šim bērnam! Kas zina, kāds viņš kļūtu, ja paliktu šeit. Tāpēc es viņu nežēloju, bet uzskatu par laimīgu. Un, kas attiecas uz manu personīgo labumu, tad es arī sev nejūtu līdzī, rūgti neskumminos, jo, ja viņš paliktu šajā pasaulē, tad dotu man desmit gadus pagaidu, ar sarūgtinājumu jauktas mīlestības pret sevi. Ja viņš būtu labsirdīgs un prasmīgs šīs zemes

lietās, varbūt viņš būtu mans palīgs. Bet tādēļ, ka viņš ir miris, viņš būs mans aizstāvis, kļūstot par iemeslu mūžīgas svētlaimes un miljoniem gadu mīlestības pret bērnu sasniegšanai mūžīgajā Paradīzē. Un protams taču, tas, kurš zaudēja apšaubāmo, uzreiz iegūstamo labumu, bet ieguva noteiktu, atliktu labumu, ļoti neskums, bezcerīgi nebēdāsies.

TREŠAIS PUNKTS. Mirušais bērns bija pilnībā Žēlsirdīgā Radītāja radījums un kalps, un piederēja Viņam, bija savu vecāku pavadonis, kurš uz laiku tika nodots viņiem aprūpē. Radītājs padarīja viņa vecākus par viņa kalpotājiem. Un par šo kalpošanu kā nekavējošu atalgojumu apdāvināja vecākus ar saldām maiguma jūtām un glāstiem pret savu bērnu. Un tagad, ja šis Žēlsirdīgais Radītājs, kuram no tūkstoš tiesībām pieder deviņsimt deviņdesmit deviņas, saskaņā ar Līdzcietības un Vieduma vajadzību paņems šo bērnu no tavām rokām, izbeigs tavu kalpošanu, tad – piederot kādām ārējām tiesībām – bezcerīgi skumt un ļoti bēdāties it kā paužot sūdzību par tūkstoš tiesību Patieso Saimnieku – tas nepieklājas ticīgiem cilvēkiem, bet drīzāk,

pieklājas bezrūpīgiem (*Allāhu aizmirsušiem*) un nomaldījušiem.

CETURTAIS PUNKTS. *Ja šī pasaule būtu mūžīga, ja cilvēks tajā dzīvotu mūžīgi un ja šķiršanās būtu mūžīga, tad bēdīgā grūtsirdībā un bezcerīgās skumjās būtu kāda jēga. Un, ciktāl šī pasaule ir kāda viesnīca, tad tur, kur dosies mirušais bērns, dosimies arī mēs un jūs. Turklāt šī nāve neattiecas tikai uz viņu, un ir ceļš visiem. Un kā arī šķiršanās nav mūžīga, nākotnē, gan viņpasaulē (*Barzahā*), un *Paradīzē* būs tikšanās.* Tad jāsaka: **أَلْحَمْدُ لِلَّهِ** “*Visam ir Allāha Griba...*” Viņš deva, Viņš arī paņēma, **Slava Allāham jebkurā stāvoklī**, un ar pacietību pateikties Radītājam.

PIEKTAIS PUNKTS. Žēlsirdība, būdama vismaigākā, visbrīnišķīgākā, vispatīkamākā un saldākā no Dievišķā Dāsnuma izpausmēm ir kā starojošs eliksīrs. Tā ir daudz jutīgāka par mīlestību, un ļauj ātri atnākt pie Visaugstākā. Kā, piemēram, nepatiesa pasaulīgā mīlestība, pārvarot daudzus šķēršļus, pāriet patiesajā, atnāk

pie Allāha, tādējādi arī žēlsirdība, bet brīvi, ātrāk un vieglāk ļauj sirdij atrast Viņu.

Gan tēvs, gan māte mīl savu bērnu kā visu pasauli. ***Kad viņi zaudē savu bērnu, ja viņi ir patiesi ticīgie, viņi, novērsušies no šīs pasaules, atradīs Patieso Labdari (Allāhu), teiks tādējādi: “Jo šī pasaule ir nīcīga, tas nav tā vērts, lai saistītu ar viņu sirdi”. Viņiem parādīsies saikne ar to pasauli, uz kuru devās viņu bērns, viņi iegūs augstu garīgo stāvokli.***

Bezrūpīgiem un nomaldījušiem cilvēkiem, liegtas labklājības un prieka vēstis, ko satur šīs piecas patiesības. Spriediet paši, cik bēdīgs ir viņu stāvokli, kad viņi redz savu mīlo, ļoti mīloto vienīgo bērnu pirmsnāves agonijā, savas bezrūpības vai maldu dēļ, redzot nāvi nebūtības un mūžīgas šķiršanās veidā, un tāpēc mīksta gultas vietā iztēlojoties kapa grunti, viņi nedomā par Žēlsirdīgā Radītāja Paradīzi, par Viņa paradīzes dāvanām. Tu vari iztēloties, kādas bēdas un izmisumu pārdzīvo tāds cilvēks.

Tomēr ticība un Islāms, kas ir līdzeklis laimes sasniegšanas abās pasaulēs, teiks ticīgam cilvēkam: ***“Šī bērna, kas atrodas uz nāves sliekšņa,***

Žēlsirdīgais Radītājs, atbrīvojot viņu no šīs netīrās pasaules, ievedīs viņu Paradīzē, un padarīs viņu par tavu aizstāvi un mūžīgu bērnu, šķiršanās ir pagaidu, neuztraucies, pasaki:

الْحُكْمُ لِلَّهِ ❁ اِنَّا لِلّٰهِ وَاِنَّا اِلَيْهِ رَاجِعُونَ⁽⁸⁾

un izrādi pacietību”.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Mūžīgais, Viņš ir Mūžīgs

Saīds Nursi

Otrais Starojums

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِذْ نَادَى رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ
وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ⁽⁹⁾

Šī pacietības varoņa Pravieša Ajjūba (Ījaba) (*miers viņam*) lūgšana ir gan svētīga, un ļoti efektīva. Un, aizņemoties no šī ajāta mūsu lūgšanu pie Radītāja, mums jāvērsas tādējādi:

رَبِّ إِنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ⁽¹⁰⁾

Īsa pazīstamās legendas par Pravieti Ajjūbu (Ījabu) jēga ir tāda:

Neraugoties uz savu ilgo, smago slimību, uz savām daudzajām rētām, domājot par lielo atalgojumu par šo slimību, viņš pārcieta to ar lielu pacietību. Kad tārpī, kas parādījās no viņa brūcēm, skāra viņa mēli un sirdi, kas ir Radītāja

saprašanas un iepazīšanas vietas, ar domu par to, ka tas traucēs šim Radītāja pielūgšanas pienākumam, nevis sava miera dēļ, bet dēļ Viņa pielūgšanas viņš vērsās pie Visaugstākā: “Ak, Kungs! Ļaunums ir skāris mani, traucē cildināt Tevi ar mēli, pielūgt Tevi ar sirdi”. Visaugstākais brīnišķīgā formā pieņēma šo patieso, tīro lūgšanu, veiktu tikai Viņa dēļ, piešķirot viņam veselību, piešķīra viņam dažādas Sava Dāsnuma izpausmes.

Tātad, šajā Starojumā ir pieci punkti:

PIRMAIS PUNKTS

Salīdzinājumā ar Pravieša Ajjūba (Ījaba) ārējām brūcēm un slimību, mums ir iekšējās garīgās slimības un rētas. Ja mūs izgrieztu uz āru, tad mēs liksimies daudz slimāki par Pravieti Ajjūbu (Ījabu). Tāpēc ka, katrs mūsu izdarītais grēks vai prātā ienākušās šaubas, atver brūces mūsu sirdī un dvēselē. Pravieša Ajjūba brūces bija bīstamas viņa īsajai pasaulīgajai dzīvei. Taču mūsu garīgās rētas apdraud ļoti garo mūžīgo dzīvi. Un mums tūkstoš reizes vairāk vajadzīga Pravieša Ajjūba izteiktā lūgšana. Īpaši, līdzīgi tam, kā tārpī, kas

parādījās no Pravieša Ajjūba brūcēm, sasniedza viņa sirdi un mēli, mūsu, grēku radītās garīgās brūces rada šaubas, kas (sargi, Allāh) nonākot līdz sirds dziļumiem, kur glabājas ticība, ievaino to un, kaitējot mēles garīgajai garšai, šīs ticības paudējai, attur un attālina mūs no Visaugstākā cildināšanas.

Jā, grēks, atstājot nospiedumu sirdī, nomelno un nocietina to līdz tam laikam, kamēr neizstumj no tās ticības gaismu. Katrā grēkā ir ceļš, kas ved uz neticību. Ja šo grēku uzreiz nenovērš ar grēku nožēlošanu, tas ievainos cilvēka sirdi nevis kā tārps, bet it kā kāda maza garīga čūska.

Piemēram, cilvēkam, kurš slepus izdara apkaunojošu grēku, ir liels kauns, ja kāds uzzinās par to. Tādā gadījumā viņam ļoti grūti paciest eņģeļu un garu esamību. Pie mazākā iemesla viņš vēlas atspēkot to eksistenci.

Piemēram, cilvēks, kas izdara grēku, par kuru paredzēts Elles sods, dzirdot elles moku draudus, ja uzreiz nenorobežos sevi no tā ar grēku nožēlošanu, tad ar visu dvēseli vēlēsies tās neesamību. Un vismazākais iemesls vai šaubas dos viņam drosmi noliegt Elles eksistenci.

Vai, piemēram, cilvēks, kas neveic obligāto namāzu un nepilda pielūgšanas pienākumu, (kurš pārdzīvo pat neliela priekšnieka rājiena dēļ par viņa pārkāpumu darbā), ļoti mokās slinkuma izpausmes dēļ attiecībā pret visa esošā Mūžīgā Kunga obligātiem priekšrakstiem un atkārtotām pavēlēm un domās saka: “Ak, ja nebūtu šī pielūgšanas pienākuma”. Un tas rada vēlēšanās noliegt Dievu, kurš ļauj sajust kādu zemapziņas nepatiku pret Visaugstāko. Tādā stāvoklī cilvēkam ir nosliece par pārliecinošu argumentu pieņemt šaubas par Radītāja esamību, ienākušu viņa sirdī. Tāds cilvēks atrodas uz milzīgas katastrofas sliekšņa. Šis nelaimīgais nezina, ka nenožīmīgu grūtību vietā veicot pielūgšanas pienākumu, noliedzot Visaugstāko, viņš kļūst par garīgu nelaimju un mocību mērķi, kas ir miljons reižu vairāk un šausmīgāk par šīm pielūgšanas pienākuma nenožīmīgajām grūtībām. Izvairoties no oda kodiena, saskaras ar čūskas kodienu, un tā tālāk. Salīdzinot šos trīs piemērus, var saprast ajāta jēgu

(11) بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ

OTRAIS PUNKTS

Kā bija rakstīts *Divdesmit Sestajā Vārdā* par iepriekš nolemtību (Kadru), ir trīs iemesli, kuru dēļ cilvēkam nav tiesību sūdzēties par nelaimēm un slimībām.

Pirmais iemesls. Ķermenis, kurā Visaugstākais ir ietērpis cilvēku, Viņš pagodina ar sava darba izpausmi. Cilvēku izveidoja kāda modeļa veidā, uz kura nogriež, piegriež, maina šo miesisko ietērpu, parādot Savu dažādo Vārdu izpausmes. Līdzīgi tam, kā Dievišķajam Vārdam Izdziedinošais (aš-Šāfi) nepieciešamas slimības, tādējādi arī Viņa Vārds Barotājs (ar-Razzāk) rada bada nepieciešamību, un tā tālāk...

⁽¹²⁾ مَالِكُ الْمَلِكِ يَتَصَرَّفُ فِي مُلْكِهِ كَيْفَ يَشَاءُ

Otrs iemesls. Dzīve attīrās un pilnveidojas caur slimībām un nelaimi, pateicoties tām, paliek stiprāka, attīstās, dod rezultātus un pilda savas funkcijas. Vienveidīga, mierīga un slinka dzīve ir tuvāk nebūtībai un noved pie viņas (ir vienīgi ļaunums), nekā pie esamības (kas ir tikai labais).

Trešais iemesls. Šī pasaule ir pārbaudes un kalpošanas vieta, un nevis vieta baudām, balvām un atlīdzībām. Tā kā šī ir vieta kalpošanai un pielūgšanai, tad slimības un nelaimes (ja tās neskar reliģiju un ar pacietības noteikumu) atbilst un pat nostiprina kalpošanu un pielūgšanu. Katru stundu pārvērš pielūgšanas dienā, par ko nav jāsūdzas, bet jābūt pateicīgam.

Jā, ir divi pielūgšanas veidi: viens no tiem – noteikta pielūgšana, otrs – nenoteikta. Noteiktas formas pielūgšana ir zināma (namāzs, lūgšana un tā tālāk – red.). Taču nenoteikta pielūgšana izpaužas tādējādi, ka ar slimību un grūtību palīdzību, nelaimē nokļuvis cilvēks, jūtot savu vājumu un bezpalīdzību, vēršas pie sava Līdzcie-tīgā Radītāja pēc palīdzības, domā par Viņu un lūdzas viņam, tādējādi veicot patiesu pielūgšanu. Tādā pielūgšanā nevar iejaukties liekulība, tā notiek patiesi. Ja cilvēks pacietīs, domājot par atalgojumu par pārdzīvotajiem smagumiem, pateikties Allāham, tad katra viņa stunda pārvērtīsies veselā pielūgšanas dienā, un viņa īsā dzīve kļūs ilga. Un ir pat tādi cilvēki, kuriem viena minūte pārvēršas veselā pielūgšanas dienā.

Reiz es biju ļoti noraizējies par mana brāļa mūžīgajā dzīvē vārdā Muhadžirs Hafizs Ahmeds smago slimību. Tad savā sirdī es sadzirdēju: “Ap-sveic viņu, katra viņa minūte pārvēršas veselā pielūgšanas dienā”. Jā, viņš arī tāpat pacietībā pateicās Visaugstākajam.

TREŠAIS PUNKTS

Kā mēs paskaidrojām dažos “**Vārdos**”, katrs cilvēks, atceroties iepriekšējo dzīvi, ar mēli un sirdi iesauksies vai “Ak, cik žēl!” vai “Ak, Paldies Dievam!”, tas ir, izrādīs nožēlas jūtas vai pat pateiksies Allāham. Tas, kas rada nožēlu, – tās ir dvēseles sāpes, kas rodas no aiziešanas, no šķiršanās ar nodzīvotā laika bijušajiem priekiem. Tāpēc ka, beidzoties priekiem, to vietā atnāk skumjas un sāpes. Reizēm pagaidu prieks rada pastāvīgas sāpes. Taču atcerēšanās uzjundī šīs sāpes, izplūstot nožēlā un ilgās. Sirsnīgs un pastāvīgs prieks, kas rodas pagātnē aizejot pārdzīvotām pagaidu sāpēm un grūtībām, izraisa pateicības jūtas Radītājam. Ja pie tāda dabiska stāvokļa cilvēks sāk domāt par atalgojuma rezultātiem un

balvu nākamajā dzīvē par pārdzīvotajām grūtībām, un par to, ka caur grūtībām īsa dzīve kļūst gara, viņš ne tikai pacietīs, bet arī pateiksies Visaugstākajam. Un tas rosinās viņu teikt:

الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ
(13) سِوَى الْكُفْرِ وَالضَّلَالِ

Ir tāds pazīstams izteiciens: “Grūtību laiks velkas ilgi”. Jā, grūtību laiks velkas ilgi. Bet tas velkas ilgi nevis tādēļ, ka ir mokpilns, kā tautā ierasts domāt, bet tāpēc, ka dod rezultātus līdzīgi ilgai un garai dzīvei.

CETURTAIS PUNKTS

Kā izklāstīts *“Divdesmit pirmā Vārda” Pir-majā tēmā*, Visaugstākā cilvēkam dotais pacietības spēks, ja viņš neiztērēs to veltīgu baiļu veidā, varēs būt pietiekams visu grūtību un nelaimju pārvarēšanai. Un veltīgu baiļu dēļ, cilvēka bezrūpības dēļ un tādēļ, ka viņam liekas šī nīcīgā dzīve ir mūžīga, tērējot pacietības spēku pagātnei un nākotnei, viņam nepietiks

pacietības šodienas grūtību pārvarēšanai, un viņš sāk sūdzēties. Viņš it kā sūdzas cilvēkiem par Visaugstāko (Pasargā, Allāh!). Diezgan ne-
taisnīgi un neprātīgi sūdzoties, izrāda nepacietību. Jo katrai pagājušai dienai – ja tā bija smaga – aizgāja arī rūpes, bet palika miers; aizgāja viņa sāpes, bet palika bauda no tās aiziešanas; pazuda smagums, bet palika atalgojums. Tāpēc nav jāsūdzas, bet priecājoties jāpateicas Radītājam. Nav jādusmojas uz tām, bet tieši otrādi, jāmīl tās. Šī pagājusī, nīcīgā dzīve ar to dienu grūtību un nelaimju palīdzību pārvēršas sava veida mūžīgā un laimīgā dzīvē. Ar bažām domājot, par to dienu grūtībām, tērēt daļu pacietības par tām, tas ir neprāts.

Tā kā nākamās dienas vēl nav pienākušas, tad būtu muļķīgi, domāt jau tagad par gaidāmo slimību vai bēdām, izrādīt nepacietību un žēloties. Līdzīgi tam, cik bezjēdzīgi un neprātīgi šodien nepārtraukti dzert ūdeni un ēst maizi, ticot, ka “Es rīt, aizparīt palikšu bez ēdiena un dzēriena”; tādejādi arī, domājot par priekšā stāvošo dienu nelaimēm un slimībām, kuru tagad nav, jau tagad bēdāties par tām, izrādīt nepacietību,

bez visādas vajadzības apgrūtināt sevi pašu – tas ir tāds cilvēka neprāts, ka viņš nav žēluma un žēlsirdības cienīgs.

Vienu vārdu sakot, līdzīgi tam kā pateicība veicina labklājības pavairošanu, tādējādi arī sūdzība pastiprina nelaimi un padara cilvēku žēluma un žēlsirdības necienīgu.

Pirmā pasaules kara pirmajā gadā Erzurumas pilsētā kādu ļoti labu cilvēku skāra briesmīga slimība. Kad es atnācu viņu apmeklēt, viņš man bēdīgi pasūdzējās, sakot: “Lūk, jau simts dienas, kā es nevaru mierīgi gulēt”. Es viņu ļoti pažēloju. Un šeit es atcerējos kādu domu un teicu:

“Dārgais brāli, simts tavas pagājušās grūtās dienas tagad kļuva kā simts labklājības un prieka dienas. Nežēlojies, pārdzīvojot par tām, tieši pretēji, pateicies Visaugstākajam. Un ciktāl priekšā stāvošās dienas vēl nav sākušās, palaujies uz savu Kungu – Līdzcietīgo un Žēlsirdīgo Radītāju, neraudi, nebūdams sists, nebaidies no neeksistējošā, neiztēlojies eksistējošu to, kura vēl nav. Domā par šo stundu, un tai pietiks tavas pacietības spēka. Neesi līdzīgs dumjam komandierim, kurs izkliedē karaspēka centrālo

spēkus pa kreiso un labo flangu, pavājinot centru, lai gan ienaidnieka kreisā flanga spēki pārgāja uz viņa labā flanga pusi un pastiprināja to, un kreisajā flangā, pretinieka labā flanga spēki vēl nepienāca. Ienaidnieks, redzot pavājināto centru, uzbrūk un ar nenožīmīgu spēku iznīcina to". Es teicu: "Dārgais brāli, nerīkojies līdzīgi šim komandierim. Koncentrē visus savus spēkus šai stundai. Domā par Dievišķo Žēlsirdību, par apbalvojumu nākamajā dzīvē, un par to, ka pārvērt savu pagaidu un īso dzīvi garā un mūžīgā. Šīs rūgtās sūdzības vietā, atviegloti pateicies Radītājam". Un viņš pilnīgi atvieglots teica: "Al-Hamdu liļļāh, mana slimība palika desmit reizes vieglāka".

PIEKTAIS PUNKTS

Sastāv no trīs daļām.

Pirmā daļa. Īsta un postoša nelaime – tā ir reliģiju skārusi nelaime. Pastāvīgi jālūdzas Visaugstākajam, jāsauc Viņu palīgā, lai Viņš novērs nelaimes, kas var kaitēt ticībai. Tomēr nelaimes, kas neattiecas uz reliģiju, no patiesības viedokļa nav nelaimes. Kāda to daļa ir Žēlsirdīgā Radītāja

Dievišķs brīdinājums. Piemēram, aitām, kuras iegāja svešā laukā, gans met ar akmeni, tāpēc tās jūt, ka tas ir kāds brīdinājums, lai novirzītu tās no sliktas darbības, un paklausīgi atgriežas atpakaļ. Tādējādi arī līdzīgi šim, piemēram, eksistē daudz šķietamu nelaimju, kuras ir Dievišķs atgādinājums un brīdinājums; otra to daļa ir grēku izpirkšana; trešā daļa, aizdzenot bezrūpību, liekot cilvēkam sajust viņa vājumu un bezpalīdzību, dod viņam iespēju sajust atrašanos Visaugstākā skatiena priekšā. Tāds nelaimes veids kā slimība, kā jau tika teikts pirms tam, nav nelaime, bet tā ir kāda Dievišķa labvēlība, attīrīšanās. Atstāstījumā (*Riuājā*) teikts: ***“Līdzīgi tam, kā, kratot koku no tā, krīt augļi, gluži tāpat krīt grēki no slimības drebuļiem”.***

Pravietis Ajjūbs (Ījabs) (miers viņam) savā lūgšanā vērsās pie Visaugstākā nevis sava mie-ra dēļ, bet drīzāk lūdza Viņam izdziedināšanos pielūgšanas dēļ, kad viņa slimība sāka traucēt Visaugstākā cildināšanai ar mēli un domāšanai par Viņu ar sirdi. Lasot šo lūgšanu, mums jābūt nodomam pirmām kārtām dziedināt no grēkiem radušās mūsu garīgās brūces. Taču attiecībā uz

materiālām slimībām mēs varam lūgt palīdzību Visaugstākajam tad, kad slimība traucē pielūgšanai. Un jāvērsas pie Visaugstākā pēc palīdzības nevis iebildumu un sūdzības formā, bet pazemībā un lūgšanā. Tāpēc, ka mēs esam paklausīgi Viņā Dievišķajai Valdīšanai, tad attiecībā uz šo Valdīšanu jābūt padevīgiem arī tam, ko Viņš dod. Vaidot un stenot, sūdzēties, it kā, iebilstot pret savu likteni, ir sava veida Dievišķās iepriekš nolēmtības kritika, apsūdzības Dievišķas Žēlsirdības virzienā. Kas pārmet liktenim, sasitīs savu galvu pret akmeni. Un Dievišķo Žēlsirdību apsūdzošajam to atņem. Līdzīgi tam kā salauztas rokas izmantošana atriebībai palielina rokas bojājumu, tāpat arī nelaime nokļuvis cilvēks, satiekot to ar iebildumu, sūdzību un uztraukumu, to divkāršo.

Otrā daļa. Iztēlojoties lielas nelaimes, tās pieaug, bet redzot tās nenožīmīgas – samazinās. Piemēram, naktī cilvēka acīm var rādīties dažādi tēli. Un, jo lielāku nozīmi viņš piešķirs tiem, jo nopietnāki tie liksies, un, ja nepievērš tiem uzmanību, tie pazudīs. Jo vairāk atgaiņāsies no salidojušām bitēm, jo vairāk tās salidos. Taču, ja nepievērš tām uzmanību, tās aizlidos. Līdzīgi

tam, redzot lielas nelaimes un piešķirot tām nozīmi, tās palielinās, un uztraukuma iemesla dēļ šī nelaime, pēc ķermeņa, nokļūst arī sirdī, un rezultātā dod vēl vienu garīgu slimību, uz kuru tā pamatojas un turpinās. Taču, kad cilvēks novērsīs šo uztraukumu ar padevību liktenim un pašāvēību uz Visaugstāko, tad nelaime kā koks ar apcirstām saknēm, kļūst arvien vājāka un vājāka, beigu beigās pavisam nokaltīs un pazudīs. Lai izteiktu šo patiesību, reiz es teicu:

Pārstāj stenēt, nelaimīgais,

ja Tev ir bēda – tu paļaujies uz Radītāju.

***Zini, ka tavš vaidš – tā ir kļūda un nelaime
nelaimē,***

Ja tu atradīsi To, kurš tev to deva,

Zini, ka tas ir prieks un žēlastība nelaimē.

***Taču, ja neatradīsi Viņu, tad visa pasaule –
ciešanās un bojāejā, – nelaime.***

***Un kad virs tavas galvas ir liela nelaime kā
pasaule,***

Ko kliedz tu par mazu nelaimi,

paļaujies taču uz Radītāju.

*Ar paļāvību tu smeijies par nelaimi, lai arī
viņa smejas.*

*Un ar smiekliem tā samazināsies, mainīs
savu būtību.*

Piemēram, labsirdīgi smiekli strīda laikā ar nedraugu naidīgumu pārvērš par samierināšanos, un antipātijas – jokā, un naidīgums samazinās un pazūd, tādējādi arī stāšanās pretī nelai mei ar paļāvības uz Visaugstāk palīdzību līdzīga tai.

Trešā daļa. Katram laikam ir sava īpatnība. Šajā bezrūpības laikā nelaime ir mainījusi savu formu. Dažos gadījumos dažiem cilvēkiem nelaime nav nelaime, bet ir kāda Dievišķa Žēlsirdība. Tādēļ, ka es uzskatu par laimīgiem cilvēkiem, kurus mūsu laikā skāra slimības, nelaimes (bet ar noteikumu, ka nelaime nav skārusi ticību), mani neuzvedina uz domu - būt pret slimībām un nelaimēm, un tās man nerada želuma jūtas pret tām. Jo es redzēju, ka, lai cik slims jaunais cilvēks pie manis atnāk, salīdzinājumā ar citiem jaunajiem, viņam kaut kādā mērā ir saikne ar ticības priekšrakstiem un ar Mūžīgo dzīvi. No šejienes es saprotu, ka attiecībā uz tādiem

cilvēkiem līdzīgas slimības ir nevis nelaime, bet sava veida Allāha dāvana. Jo slimība, lai gan arī sagādā grūtības viņa īsajā un pasaulīgajā dzīvē, bet dod labumu viņa mūžīgajai dzīvei, un pārvērš dzīvi sava veida pielūgšanā. Ja viņš iegūs veselību, tad, protams, no jaunības reibuma un mūsdienu izvirtības viņš nespēs saglabāt dvēseles stāvokli, kāds tas bija slimības laikā, un var padoties netiklībai.

Nobeigums

Visaugstākais Radītājs, lai parādītu Savu neierobežoto Varenību un bezgalīgo Žēlsirdību, ielika cilvēkā neierobežotu vājumu un bezgalīgu nabadzību. Un, lai parādītu Savu Brīnišķīgo Vārdu bezgalīgās izpausmes, viņš radīja cilvēku kā kādu mašīnu, kura var izjust dažādas ciešanas un līdz ar tām - gūt daudzveidīgas baudas. Un šajā cilvēciskajā mašīnā ir simtiem instrumentu un orgānu. Katram no tiem ir sava īpaša sāpe, sava īpaša bauda, sava īpaša funkcija, savs īpašs apbalvojums. Visi Dievišķie Vārdi, kas izpaužas šajā pasaulē, kas ir kā milzīgs cilvēks, kopumā

izpaužas arī cilvēkā, kas ir kā maza pasaule. Līdzīgi tam, kā tādas patīkamas lietas kā veselība un bauda, rada pateicību, daudzos veidos rosinot šo mašīnu savu pienākumu izpildei, arī cilvēks kļūst līdzīgs kādai pateicības fabrikai Visaugstākajam. Tādejādi arī slimības, nelaimes, sāpes un tām līdzīgi rosinoši iemesli iekustina arī citas šīs mašīnas sistēmas, sekmējot cilvēka būtībā ieliktais bezpalīdzības, vājuma un nabadzības atklāšanu, liekot vērsties pēc palīdzības pie Visaugstākā ne tikai ar mēli, bet katra orgāna valodā. Cilvēks pateicoties šīm nelaimēm un slimībām kļūst it kā kāda rakstoša spalva, kas satur sevī tūkstošiem dažādas spalvas, kas savas dzīves vai Misāļa pasaules lappusēs raksta savu likteni, pauž Dievišķos Vārdus, un, pārvēršoties kādā slavināšanas odā Visaugstākajam, pilda savu uzdevumu.

* * *

***Vēstule ārstam, kas jūt lielas alkas pret
"Risale-i Nur" grāmatām un pamodies,
pateicoties to studēšanai.***

Esi sveicināts, mans patiesais un dārgais draugs, laimīgais ārsts, kas pratis noteikt savu slimību!

Tava garīgā atmošanās, kas parādās tavā iedvesmojošā vēstulē, ir pelnījusi uzslavu.

Zini, ka visvērtīgākā starp visu eksistējošo ir dzīve, un vissvarīgākais no pienākumiem ir kalpošana dzīvei, un visvērtīgākā kalpošana dzīvei ir darbs, lai pārejošo dzīvi pārvērstu mūžīgā.

Visa šīs dzīves vērtība un nozīmīgums ir tas, ka tā ir mūžīgās dzīves sēkla, pamats un sākums. Pretējā gadījumā, ja piešķir nozīmi tikai šai nīcīgajai, pasaulīgajai dzīvei, saindējot un bojājot mūžīgo dzīvi, tas būs tāds pats neprāts kā dot priekšroku sekundes ilgam zibenim pretēji mūžīgajai saulei.

No patiesības viedokļa, visslimākie cilvēki ir materiālismā un bezrūpībā iestigušie ārsti. Ja

viņiem izdosies iegūt ticības (*īmāna*) zāles, līdzīgas pretindei, no svētās Korāna aptiekas, tad viņi izdziedinās savas slimības un izdziedēs cilvēces brūces. Ja tam būs Visaugstākā griba, tad līdzīgi tam, kā tava atmošanās būs zāles tavām paša rētām, tevi pašu tas padarīs par zālēm no citu ārstu slimībām.

Tev ir zināms, ka izmisušam un cerību zaudējušam slimajam garīgs mierinājums reizēm ir noderīgāks par tūkstoš zālēm. Tomēr, materiālisma staignājā iestidzis ārsts tikai pastiprinās šī nelaimīgā slimā bezcerīgumu. Pēc Visaugstākā gribas, tava atmošanās padarīs tevi par mierinājumu un gaišu dziednieku tādiem nelaimīgiem cilvēkiem.

Tu zini, ka dzīve ir īsa, un svarīgu lietu ir ļoti daudz. Ja tu līdzīgi man pārbaudīsi savas zināšanas, tu atradīsi starp tām daudzas nedzīvas it kā malkas kaudzes, nevajadzīgas, bezjēdzīgas lietas. Cik es, pārbaudot, atradu daudz nevajadzīga. Tātad jāmeklē paņēmiens, kā padarīt tās zinātnes informāciju un filozofiskās zināšanas, noderīgas, gaišas un dzīvas. ***Un tu arī lūdz Visaugstākajam atmošanos, kas pievērstu***

tavas domas Viņam – Viedajam, Visvarenajam Radītājam – un, uzliesmojot, apgaismotu tās malkas kaudzes, lai bezjēdzīgās zinātnes zināšanas kļūtu par vērtīgām zināšanām par Visaugstāko.

Mans gudrais draugs! Es no sirds vēlējos, lai starp zinātnes cilvēkiem parādītos cilvēki, kuri līdzīgi Huļusi Bejam, patiesi sajustu savu vajadzību ticības gaismā un Korāna viedumā. Un kā “Vārdi” (grāmatas “Risale-i Nur”, – red.) vēršas pie tavas sirdsapziņas, tad uztver katru “Vārdu” kā tev adresētu vēstuli, nevis manā vārdā, bet Korāna paudēja vārdā, un kā recepti no Korāna svētās aptiekas. Pateicoties tām, atver sev tiešas sarunas loku. Ja ir vēlēšanās, uzraksti man vēstuli, bet neapvainojies, ja es neatbildēšu, jo no agrākiem laikiem es reti rakstu vēstules. Pat uz miesīgā brāļa vēstulēm es trīs gados uzrakstīju tikai vienu atbildi.

Saīds Nursi

* * *

Terminu Vārdnīca

Allāhs – Dievs, visa radītājs, sūtījis visus praviešus.

Minam tikai dažus:

- Ābrahāms / Ibrāhīms
- Mozus / Mūsā
- Dāvids / Dāūds
- Jēzus / līsā
- Muhameds / Muhammads

Svētība un Miers visiem praviešiem;
sniedzis atklāsmi:

1. Taurāts (Tora) / Vecā Derība
3. Zabūrs / Psalmi
2. Indžījs / Jaunā Derība
4. Kurāns / Korāns

A.S. – Aļeihis Sajām (miers viņam) - sveiciens, kuru nodot praviešiem un eņģeļiem.

A.S.M. – Aļeihis Sajātu uas Sajām (miers un svētība viņam) - sveiciens, kuru nodot pravietim Muhammadam.

Ahadijat – atspoguļot Allāha vienotību visās lietās.

Ahļus Sunnati uaļ Džamāati (Sunīti) – seko Korānam un pravieša Muhammada sunnai.

Ahmads (miers un svētība viņam) – viens no pravieša Muhammada vārdiem; pēdējais Pravietis ar Dieva vēsti.

Akīda (Akāids) – ticības pamatprincipi.

Allāhu Akbar – Dievs ir Varens / Allāhs ir Dižens.

Aļ-Buhārījs – imāms (garīgais vadītājs), zinātnieks, autors vienai no Hadīsu grāmatām.

Aļ-Fātiha (Atverošā) – pirmā Korāna sūra, kas ir neatņemama sastāvdaļa musulmaņu lūgšanās.

Aļ-Hamdu liļļāh – Lai slavēts Allāhs.

Aršīns – mērvienība ~71cm.

Asmā uļ-Husnā – skaistie Dieva vārdi un īpašības; Radītājs, Barotājs, Dzīvinošais u.c. Kopā Korānā ir 99 Dieva vārdi.

As-Sabūr – Allāha vāds, kas nozīmē Vispacietīgais, Tāds, Kurš dod pacietību.

As-saļāmu aļeikum – sveiciens satiekoties: Lai ar Tevi miers!

Asrārs (sakraments) – apslēptas gudrības un noslēpumi.

Aulijā – Allāham tuvi taisnprātīgi svētie.

Azāns – muedzina aicinājums uz lūgšanu.

Ādams (miers viņam) – pirmais Allāha radītais cilvēks un pirmais Viņa sūtītais praviets uz zemes.

Āhirats – mūžīgā Viņpasaule, vieta, kur mūžīgi atradīsies visi radījumi un cilvēki pēc Pastardienas.

Ājats – Korāna / Kurāna pants no sūras; Dieva zīme.

Ājatuļ Kursijj – Korāna ājats (2:255) no sūras aļ-Bakara.

Āmīn – Āmen; Dievs, pieņem mūsu lūgšanas!

Badiuzzamāns – zinātnieku piešķirtais tituls Saīdam Nursi - nepārspētais, sava laika lieliskais.

Baraka – svētība.

Barzahs – starp-pasaule starp šo pasauli un Viņpasauli (Āhiratu).

Bāraka Llāh – Lai Allāhs (Dievs) svēta.

Bismi lļāh – Dieva vārdā.

Burāks (Aļ-Burāks) – ārpuszemes, daļēji saprātīga būtne, līdzīga zirgam, kura mugurā Praviets Muhameds (Miers viņam un Labums) veica Miradž - Debesbraukšana pie Allāha.

Dalalets – maldi; noiet no Patiesības un Islāma ceļa.

Duā – lūgšana, vēršanās pie Dieva ar lūgumu.

Džahannams (elle) – moku un soda vieta pēc Pastardienas.

Džannats (Paradīze) – ticīgo mītnes vieta atalgojuma un baudu saņemšanai pēc Pastardienas.

Džibrīls/ Džabrāīls – Eņģelis, atbildīgais par vēstījumu un Atklāsmju (Vahij) piegādi Praviešiem no Dieva; Viens no četriem Varenajiem Eņģeļiem (līdztekus Azrailam, Mihailam un Israfilam).

Džihāds – cīņa ar nafsu (ego) un zemiskām tieksmēm.

Džinns – bezmiesiski (nemateriālas) saprātīgas būtnes, var būt ticīgi un neticīgi.

Džumua – piektdiena, musulmaņiem svēta brīvdiena ar īpašu šīs dienas lūgšanu (namāzu), labākā nedēļas diena.

Faraons / Firaouns – praviēša Mozusa / Mūsā (miers viņam) laikā dzīvojošs Ēģiptes valdnieks, kas uzskatīja sevi par dievu.

Fards – Allāha noteikts obligāts izpildei reliģisks priekšraksts.

Fatua – autoritatīvs juridisks viedoklis islāmā.

Fikrs – Dieva radījumu izprašana.

Fitra svētki (līduļ fitr, Uraza bairam) – ramadāna gavēņa beigu svētki.

Furkāns – Korāns atšķir patiesību no meliem.

Gavēnis (saums, sijāms, uraza) – atturēšanās no ēdiena un dzērieniem, intīmās tuvības, smēķēšanas pirms sākas rītausma līdz saulrietam.

Habību Llāh – Allāha Mīlulis; Praviēša Muhameda (Miers Viņam un Labums) epitets.

Hadīss – ziņas par praviēša Muhammadu (miers un svētība viņam) dzīves dažādām epizodēm; viņa izteicieni, kas ir nodoti mutvārdos vai rakstītā veidā.

Hadīsuļ Kudsijj – Allāha vārdi neiekļauti Korānā.

Hakīkats – taisnība, patiesība; visu lietu patiesais stāvoklis; būtība, katrai lietai pamats.

Haļāls – Allāha (Dieva) likumos atļautais.

Harāms – Allāha (Dieva) likumos aizliegtais.

Hašrs – augšāmcelšanās no mirušajiem, vieta kur Pastardienā sapulcēsies visi cilvēki.

Hāfīzs – cilvēks, kas no galvas zina Korānu.

Hidrs – pravietis, vai taisns cilvēks, kas dzīvoja pēc praviēša Ibrahima (Miers Viņam).

Hutba – piektdienas sprediķis mošejā.

Ibāda – Allāha pavēļu pildīšana; pielūgšana.

Iftār – atgavēnis, maltīte, ēdienreize ramadāna gavēņa laikā pēc saulrieta.

Ihlāss – patiess, atklāts, tīrs.

Imāms (mulla, šeihš) – musulmaņu lūgšanas vadītājs.

Islāms / al-Is'lām – miers un padevība; sekošana Dieva likumiem. Pieci islāma pīlāri:

1. šahāda – viendievības apliecinājums
2. obligātās lūgšanas (saļāts, namāzs)
3. Ramadāna gavēnis (saum)
4. zakāts – šķīstīšanas nodoklis
5. Hadžs – obligātais svētceļojums uz Kaabu Mekā

Īmāns – ticība, saikne ar Radītāju. Ticības seši pīlāri ir:

1. ticība Allāham
2. eņģeļiem
3. svētajiem rakstiem
4. praviešiem
5. Pastardienai
6. iepriekš nolemtība (Kadrs)

Kaaba – islāma galvenā svētvieta Mekā.

Kabāirs – lieli grēki; Septiņi lieli grēki - ir daudz lielu grēku, tomēr lielākie no lielajiem, kurus sauc par septiņiem lielajiem grēkiem, ir šādi:

- slepkavība,
- laulības pārkāpšana,
- reibums, nepakļaušanās vecākiem,
- azartspēles,
- nepatiesa liecība,
- būt jaunievedumu pusē,
- kuri kaitē reliģijai.

Kadrs – Predestinācija, iepriekš nolemtība, liktenis, Dieva noteiktais visumā notiekošais.

Kadirijat – Allāha visvarenība.

Kalifs – valdnieks, kam pieder laicīgā un garīgā vara.

Karamat – neparasta parādība, kas notiek ar taisnīgiem cilvēkiem pēc Dieva gribas.

Kibla – virziens, kurā musulmaņiem jālūdzas (ar seju pret Kaabu).

Korāns / Kurāns – Dieva sūtīta ceturrtā atklāsme – grāmata. Ar eņģeļa Džibrīla (Gabriēla) starpniecību nodota Muhamedam cilvēces laimei abās pasaulēs.

Kun fajakūn – pavēle (Allāha): “Topi!” un tas top.

Kuruš – Turcijas liras simtā daļa.

Leļjatuļ Kadr – Varenības Nakts, Nakts Ramadāna mēneša beigās, kad Muhameds saņēma pirmo Korāna atklāsmi. Gada labākā nakts.

Lira – Turcijas naudas vienība.

Maabūd – vienīgais pielūgšanas cienīgais (Allāhs).

Mahbūbs – mīlestības cienīgais (Allāhs).

Masdžids (mošeja) – musulmaņu kopīgu lūgšanu vieta.

Mazhabs – Islāma tiesību skolas.

Mā šā Allāh – apliecināšanas, apstiprinājuma izteikšana, tā vēlējās Allāhs.

Medrese – musulmaņu izglītības iestāde.

Miarādžs – pravieša Muhameda (Miers Viņam un Labums) Debesbraukšana pie Visaugstākā.

Minarets – mošejas tornis no kuras muedzins (saucējs) aicina uz lūgšanu.

Misāļa pasaule – mūsu pasaules visu būtnu, stāvokļu un notikumu līdzību pasaule. Misāļa pasauli var vērot miegā.

Muadžizats – Praviešu (Miers Viņiem) ar Dieva atļauju veiktie brīnumi; praviētiskā zīme.

Mubāhs – zemes lietas, kas neietver grēkus.

Muedzins / Muazzins – persona, kas skandē azānu, aicinot uz lūgšanu.

Muftijs – Islāma jurisprudences speciālists.

Muhammads (miers un svētība viņam) – pēdējais Praviētis ar Dieva vēsti.

Muhammada Umma – musulmaņi.

Mūžība (mūžības pasaule) – nebeidzama mūžība, atkarībā no nopelnītā – elle vai paradīze.

Nafss – dvēsele, cilvēka ego, zemisku dzīvniecisku tieksmju avots.

Nafsun ammārotun – pavēlošais nafs. Cilvēka negatīvs stāvoklis, kad viņš bez ierunām seko Sātana musināšanai.

Namazliks (Džanamazs) – lūgšanu paklājīņš.

Namāzs / Saļāts – ikdienas obligātā pieckārtējā lūgšana noteiktā laikā:

Lūgšana pirms rītausmas	صلاة الفجر	Saļātuļ fadžr Sabah namazı
Pusdienas lūgšana	صلاة الظهر	Saļātuz zuhr Öğle namazı
Pēcpusdienas lūgšana	صلاة العصر	Saļātuļ asr İkindi namazı
Lūgšana pēc saulrieta	صلاة المغرب	Saļātuļ magrib Akşam namazı
Vakara lūgšana	صلاة العشاء	Saļātuļ iišā Yatsı namazı

Nimrods – nežēlīgs valdnieks, elku pielūdzējs, kurš dzīvoja pravieša Ābrahāma (miers viņam) laikā.

Pravietis – Dieva sūtnis.

Ramadāns (Ramazāns) – lunārā / mēness kalendāra devītais mēnesis. Gada labākais mēnesis.

Riuāja – cilvēku atstāstījums par to, ko viņi ir dzirdējuši no pravieša vai viņa līdzgaitniekiem (Ashābiem).

Rubūbijja – virsvaldība; visaugstākā Radītāja īpašība jebkurā vietā un laikā dot visām savām radībām visu nepieciešamo, vajadzīgo, rūpēties par viņiem un pārvaldīt.

Rukūa – jostas paklanīšanās namāzā.

Sadaka – žēlastības dāvana; žēlastības dāvana trūkumcietējiem.

Sadžda – paklanīties līdž zemei (pieskaroties ar plaukstām un pieri), atrodoties uz ceļiem.

Saīds – Šī darba autors Said Nursi (oriģināli).

Saļauāts – lūgšana, laba vēlējumi pravietim Muhammadam, miers un svētība viņam.

Sauābs – atmaksa, Dieva apbalvojums par labiem darbiem.

Sirāta tilts – tilts, kas atrodas virs Elles, pārejai uz Paradīzi.

Sirātuļ Mustakīm – taisnais ceļš (Islāms).

Sofisms – nepareiza mācība, kas noraida Allāhu.

Subhāna Llāh – Allāham nav trūkumu, teiciens, ko musulmaņi lieto, lai pastiprinātu jūtas: prieku vai atvieglojumu, pārstieguma un sajūsmas sauciens.

Suhūrs – maltīte pirms saullēkta gavēņa laikā, līdž parādās pirmās ausmas pazīmes.

Sultāns – valdnieks.

Sunna – pravieša Muhammadu (miers un svētība viņam) uzvedība un rīcība, viss viņa dzīves ceļš.

Sūra – Korāna / Kurāna nodaļa (kopā tās ir 114).

Šahāda – musulmaņu ticības apliecinājums: Ašhadu aļ Jā ilāha ilļa Llāhu ua ašhadu anna Muhammadar rasūlu Llāh - Es liecinu, ka nav cita Dieva, izņemot Vienīgo Dievu, un es liecinu, ka Muhammads ir viņa pravietis.

Šarīats – likums; islāma tiesisko, sadzīves un reliģisko normu kopums.

Šeitāns (Iblīss, sātans, Jaunais gars) – no uguns radīts džīns, kas nepaklausīja Dievu.

Širks – daudzdievība.

Šukūrs – pateicība Allāham.

Taazīms – jāizrāda cieņa pret Allāha varenību.

Tafrihs – atvieglojums.

Tahadžuds – papildus namāzs, veikts naktī.

Tahlījs – viendievības formulas atkārtošana: “La illaha illalah” - Nav citas dievības, tik Allāhs!

Takbīrs – visaugstākā cildināšana: “Allāhu Akbar” - Allāhs ir Varens!

Tarauhs – papildus lūgšana (namāzs) pēc Vakara lūgšanas (iišā) Ramadāna laikā.

Tasbīhs – iesvētīšana, Allāha cildināšana. Liecināt, ka Allāham nav trūkumu.

Tauhīds (monoteisms) – viendievība, ticība vienīgajam Dievam (Allāham).

Tūbā – paradīzes koks.

Uahdānijja – Visaugstākā vienīgums. Nav viņam līdzīgu.

Uahdāts – Allāha Vienīgums.

Uahidijat – atspoguļot Allāha vienotību visās lietās un visumā.

Uahjs – atklāsmes, Allāha vēstījumi Saviem izvēlētiem Praviešiem (Miers Viņiem) ar Eņģeļa Džabraila (Miers Viņam) starpniecību.

Ualī – dievbijīgs cilvēks, kas ir pietuvināts Allāham.

Uirds – bieži un pastāvīgi izsakāma lūgšana (zikrs).

Uluhijat – Allāha dievišķība.

Umma – tauta, sabiedrība; kāda no praviešiem sekotāji; musulmaņu kopums.

Vārdi – “Risale-i Nur” kolekcijas 14 grāmatas. Mūsdienu tafsīrs (skaidrojums) Korānam. Atbild uz svarīgiem jautājumiem:

- kas es esmu
- no kurienes esmu atnācis
- uz kurieni es eju
- dzīves jēga

Vudū – (abdests, taharats) – rituāla mazgāšanās.

Zakkūm – Ellē augošs koks.

Zamzama aka – aka blakus Kaabai, kuras ūdeni musulmaņi uzskata par svētītu.

Zikrs – ar sirdi, prātu vai mēli cildināt, daudzināt Allāhu un viņa vārdus.

Tekstu Zemsvītras Piezīmes

- 1 *Līdzcietīgā, Žēlsirdīgā Allāha vārdā! / Tos, kas, kad nelaime viņus ir piemeklējusi, saka: "Patiešām, mēs piederam Allāham, un, patiešām, pie Viņa mēs atgriezīsimies!" (Korāns 2:156). / "Un tas ir Viņš, kas mani ēdina un dzirdina. Un, kad es esmu slimš, tas ir Viņš, kas mani dziedina. " (Korāns 26:79-80).*
- 2 *"Bet nē! Cilvēks pārkāpj atļautās robežās, kad viņam liekas, ka viņš ir pašpietiekams". (Korāns 96:6-7).*
- 3 *Visās nelaimēs (saka): "Mēs piederam Allāham un pie Viņa atgriezīsimies" (Korāns 2:156)*
- 4 *Slava Allāham, kas aizveda mūs uz taisno ceļu! Mēs līdz patiesības ceļam nenonāktu, ja Allāhs nenovestu mūs pie tā. Patiešām mūsu Kunga vēstneši atnesa mums patiesību...(Korāns 7:43) / Slava Tev. Mēs zinām tikai to, ko Tu mums esi mācījis Patiesi, Tu esi – Zinošs un Vieds (Korāns 2:32) / "Ak, Allāh svētī Muhamma, kurš ir mūsu sirdžu dziedinājums un zāles, veselība mūsu ķermenim un izveseļošanās, gaisma un mirdzums mūsu acīm, un lai svētīta ir viņa dzimta un līdzgaitnieki!"*
- 5 *Allāha vārdā! "...Un Nav nekā, kas neslavētu Viņu ar uzslavām..." (Korāns 17:44).*
- 6 *Līdzcietīgā, Žēlsirdīgā Allāha vārdā! / ... iepriecini tos pacietīgos "Tos, kas, kad nelaime viņus ir piemeklējusi, saka: "Patiešām, mēs piederam Allāham, un, patiešām, pie Viņa mēs atgriezīsimies! (Korāns 2:155-156)*
- 7 *"...mūžjauni bērni" (Korāns 56:17)*
- 8 *"Visam ir Allāha Griba. Patiesi, mēs piederam Allāham, un, tiešām, pie Viņa mēs arī atgriezīsimies"*
- 9 *Līdzcietīgā, Žēlsirdīgā Allāha vārdā! / "...Kad viņš piesauca savu Kungu: "Patiešām, posts ir mani piemeklējis, bet Tu taču esi Līdzcietīgais un Žēlsirdīgais!" (Korāns 21:83)*

- 10 *"Ak, Kungs! ...Patiešām, posts ir mani piemeklējis, bet Tu taču esi Līdzcietīgais un Žēlsirdīgais".*
- 11 *"... Traipi klāj viņu sirdis..." (Korāns 83:14)*
- 12 *"Valstības Saimnieks ir Allāhs, un Savos īpašumos Viņš rīkojas kā vēlas".*
- 13 *"Slava Allāham jebkurā stāvoklī, izņemot neticību un maldus".*

.. izskata deviņās atsevišķās sadaļās par nozīmi Bismi ʕlāh (Dieva vārdā), vērtības, ticības, lūgšanas, baušļus, zemes dzīvi un laipnumu šajā pasaulē, par to, kā lūgšana dziedina mūsu brūces un atbrīvo tās no visām likstām, kā arī pieci posmi ikdienas lūgšanās, kuras nepārtraukti atgādina mums par pieciem posmiem mūsu zemes dzīvē.

.. zini, ka visvērtīgākā starp visu eksistējošo ir dzīve, un vissvarīgākais no pienākumiem ir kalpošana dzīvei, un visvērtīgākā kalpošana dzīvei ir darbs, lai pārejošo dzīvi pārvērstu mūžīgā. Visa šīs dzīves vērtība un nozīmīgums ir tas, ka tā ir mūžīgās dzīves sēkla, pamats un sākums.

.. šajā tēmā ar deviņu bezjēdzību piemēriem, kas satur vismaz deviņdesmit bezjēdzības, atklāts tas, cik tāla no saprātīgā, cik nejēdzīga un absurda ir ceļa būtība, kuram seko daļa naturālistu, kas noliedz Radītāju.

*.. ja nebūtu gavēņa, tad atrastos daudz
sevi mīlošu bagāto, kuri tā arī nespē-
tu apzināties līdz kādai pakāpei bads un
nabadzība ir ciešanas, un cik lielā mērā
nabadzīgiem cilvēkiem nepieciešama
līdzcietība.*

*.. cilvēks ticības gaismā paceļas cilvē-
cības augstumos un iegūst Paradīzes cie-
nīgu vērtību. Taču neticības tumsā viņš
nolaižas uz viszemāko stāvokli un tādējādi
nopelna elles sodu. Lieta tāda, ka ticība
veido saikni starp saburcivēku un Visva-
reno Radītāju.*

Jūsu uzmanībai reprezentētā brošūra ir neliela daļa no grāmatu "Risale-i Nur" krājuma.

Vislabākās saprašanas un vispusīgu zināšanu saņemšanai par Islāma pamatu, mēs rekomendējam izlasīt šīs grāmatas ar kopējo nosaukumu "Risale-i Nur", kas ir Svētā Korāna jēgas izskaidrojums caur mūsdienu izpratnes prizmu. Šajās grāmatās ar daudziem piemēriem pārliecinoši tiek dota atbilde uz tādiem katru cilvēku satraucošiem jautājumiem kā: "Kas esmu?", "No kurienes es atnācu?", "Kur es aiziešu?", "Kāda ir manas dzīves jēga?", "No kurienes pasaulē parādās Visuma būtnes un uz kuriem tās dodas?", "Kāda ir viņu esības būtība?".

Šī izlase, kas sastāv no 130 brošūrām, apkopotām 14 sējumos, zinātniski izskaidro un pierāda ticības patiesības un pamatus, kas atbilst mūsdienu cilvēka garīgajām vajadzībām.

*Kāda jautājumu daļa, uz kuriem atbildes Jūs at-
radīsiēt grāmatās “Risale-i Nur”:*

- *Kā šis Visums parāda savu Radītāju?*
- *Kā katra zinātne un skolā pasniedzamais priekš-
mets savā īpašā valodā mūs iepazīstina ar Radītāju?*
- *Kā saglabāt dzīves kapitālu un izmantot to labā-
kajā veidā?*
- *Kā saglabāt jaunību? Jaunības nozīme un nepie-
ciešamība saglabāt to no izlaidības un grēkiem.*
- *Kādas garīgās metodes un risinājumi ir personī-
bas un sabiedrības audzināšanā?*
- *Kāds ir ticības Viņpasaulei labums cilvēkam un
sabiedrībai? Kā pierādīt dzīvi pēc nāves?*
- *Kāpēc Korāns ārēji ir līdzīgs cilvēka runai? Zināt-
nisks un pārliecinošs dažu Korāna ājatu izskaidro-
jums, kur kritizē filozofijas ateistisko daļu.*
- *Kāpēc mums vajadzīga un griešanās pie Vis-
augstākā? Reizēm mēdz būt, ka mēs lūdzam Vis-
augstāko, bet mūsu lūgumu nepieņem. Kāpēc?*
- *Pravieša Muhammada (Miers viņam un La-
bums) pravietiskās misijas pierādījums un izskaidro-
jums ar pārliecinošiem, stingriem un skaidriem
argumentiem.*
- *Ticības skaistuma un cilvēka bezgalīgā progresa
un regresa jēgas apraksts.*